

Curierul Adventist

SEPTEMBRIE 2018 : PRIORITATEA SLUIRII + CÂND DIAVOLUL TE VREA
ISPRAVNIC + A DOUA ZECIME: ORIGINI ȘI SCOP + PROCENTAJUL ȘI FRECVENȚA
DARURILOR + CÂND SE SURPĂ TEMELIILE + PORUNCA CEA NOUĂ + DILEMA
CREȘTINISMULUI - SABATUL + ADVENTISMUL ISTORIC + CU DOR DE EL

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

3 Editorial

Ellen White

Prioritatea slujirii

4 Tematica lunii

Doru Lupu

Când Diavolul te vrea ispravnic

6 Tematica lunii

Vali Bădescu

Dă socoteală de isprăvnicia ta!

8 Tematica lunii

Mario Ninoș

A doua zecime: origini și scop

10 Tematica lunii

Marcos Bomfim

A doua zecime: procentajul și frecvența darurilor noastre

11 Tematica lunii

Marcos Bomfim

De ce trebuie să bazăm darurile noastre pe un procentaj?

14 Spiritual

Emilian Niculescu

Când se surpă temeliile

18 Reflecții

Radu Ștefan

Porunca cea nouă

19 ASUP – dor de libertate

Benone Vișan

„Am fost în temniță și ați venit pe la Mine...”

21 Dialoguri biblice

Paul Boeru

Dilema creștinismului – Sabatul (3)

25 Viața bisericii

Florin Lăiu

Adventismul istoric (3)

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

31 De la inimă la inimă

Ștefan Tomoiagă

Cu dor de El

Lucrătorii pot avea cunoștințe, talente, elocvență și toate aptitudinile naturale sau dobândite, dar fără prezența Duhului lui Dumnezeu nicio inimă nu va fi impresionată și niciun păcătos nu va fi câștigat pentru Hristos. Pe de altă parte, dacă lucrătorii sunt în legătură cu Hristos și dacă dețin darurile Duhului Sfânt, chiar și cel mai neînvestat și cel mai puțin cunosător dintre ucenicii Săi va avea o putere care va impresiona inimile. Domnul îi va face să fie mijlocul de manifestare a celei mai înalte influențe din univers.

Anul XCV, SEPTEMBRIE 2018. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pirlitu, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

PRIORITATEA SLUJIRII

Darurile Duhului Sfânt

Talanții cu care a înzestrat Domnul Hristos biserica Sa reprezintă în mod deosebit darurile și binecuvântările date de Duhul Sfânt. „De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiasi Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Corinteni 12:8-11). Nu toți oamenii primesc aceleași daruri, dar fiecărui slujitor al Domnului îi este făgăduit un dar al Duhului Sfânt.

Înainte de a-i părăsi pe ucenicii Săi, Domnul Hristos „a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt!»” (Ioan 20:22). De asemenea, El le-a spus: „Iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu” (Luca 24:49). Totuși, până după înălțarea Domnului Hristos la cer, darul Duhului Sfânt nu a fost primit în plinătatea Lui.

Revărsarea Duhului Sfânt nu a fost primită până când ucenicii nu s-au consacrat pe deplin lucrării Sale, cu credință și rugăciune. După aceea, urmașilor lui Hristos li s-au încredințat bunurile cerului într-o manieră specială. „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor” (Efeseni 4:8). „Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos” (Efeseni 4:7). „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Corinteni 12:11).

În Hristos, darurile sunt deja ale noastre, dar posesia lor reală depinde de primirea Duhului lui Dumnezeu.

Făgăduința primirii Duhului Sfânt nu este apreciată așa cum ar trebui să fie. Împlinirea ei nu se realizează așa cum ar fi fost posibil. Ceea ce face ca lucrarea Evangheliei să fie atât de lipsită de putere este tocmai absența Duhului Sfânt. Lucrătorii pot avea cunoștințe, talente, elocvență și toate aptitudinile naturale sau dobândite, dar fără prezența Duhului lui Dumnezeu nicio inimă nu va fi impresionată și niciun păcătos nu va fi

câștigat pentru Hristos. Pe de altă parte, dacă lucrătorii sunt în legătură cu Hristos și dacă dețin darurile Duhului Sfânt, chiar și cel mai neînzestrat și cel mai puțin cunoscător dintre ucenicii Săi va avea o putere care va impresiona inimile. Domnul îi va face să fie mijlocul de manifestare a celei mai înalte influențe din univers.

Alți talanți

Talanții din parabolă nu reprezintă doar darurile speciale ale Duhului Sfânt. Ei reprezintă toate aptitudinile și talentele omului, indiferent dacă acestea sunt înnăscute sau dobândite, naturale sau spirituale. Toate trebuie folosite în slujba lui Hristos. Când devenim ucenici ai Săi, noi ne consacram în întregime Domnului Hristos, cu tot ce suntem și cu tot ce avem, iar El ne înapoiază aceste daruri, curățite și înnobilate, spre a fi folosite pentru slava Sa și pentru binecuvântarea semenilor noștri. Dumnezeu i-a dat fiecărui om „după puterile lui”.

Oricât de puțini ar fi, talanții trebuie folosiți. Întrebarea care ar trebui să ne preocupe cel mai mult nu este: Cât de mult am primit?, ci mai degrabă: Ce fac eu cu ceea ce am? Datoria noastră principală față de Dumnezeu și față de semenii noștri este aceea de a ne dezvolta toate capacitățile. Cine nu crește zilnic, din punct de vedere al aptitudinilor și al capacității de a fi folositor, nu îndeplinește scopul vieții sale. Prin mărturisirea credinței în Domnul Hristos, noi ne angajăm să atingem cele mai înalte niveluri de dezvoltare posibile nouă, ca lucrători ai Domnului, ca să putem face cât mai mult bine în limitele capacității noastre.

Domnul are o mare lucrare care trebuie îndeplinită, iar cei care Îi slujesc cu bunăvoință și cu credințioșia cea mai mare în viața aceasta vor primi de la El moștenirea cea mai mare în viața viitoare. ■

Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 241-243

**SCOPUL
DARURILOR
ELLEN
WHITE**

**CINE NU CREȘTE
ZILNIC, DIN PUNCT
DE VEDERE AL
APTITUDINILOR ȘI
AL CAPACITĂȚII DE
A FI FOLOSITOR,
NU ÎNDEPLINEȘTE
SCOPUL VIEȚII SALE.
PRIN MĂRTURISIREA
CREDINȚEI ÎN
DOMNUL HRISTOS,
NOI NE ANGAJĂM SĂ
ATINGEM CELE MAI
ÎNALTE NIVELURI
DE DEZVOLTARE,
CA LUCRĂTORI AI
DOMNULUI.**

CÂND DIAVOLUL TE VREA ISPRAVNIC...

In ceasuri de liniște și popasuri de tihnă, când Cartea îți învăluie sufletul, iar genunchii și întreaga ființă se pleacă în rugă șoptită către Cel Preasfânt, înțelegem în acele momente de părtășie că Dumnezeu a toate dătător ni Se descoperă încă o dată. Ne întâlnim nu doar noi cu El, ci și El vine la noi. Sensul acestei dăruiri continue și mereu mai pline își găsește opusul în parabola omului care deformează dăruirea într-un gest îndreptat spre el însuși.

„Și le-a spus pilda aceasta: «Țarina unui om bogat rodise mult. Și el se gândea în sine și zicea: 'Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng roadele.' [...] Dar Dumnezeu i-a zis: 'Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul, și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?'»” (Luca 12:16-20)

De ce oare, Doamne, să fie numit „nebun”? De ce oare un om care a primit din mâna Ta totul, care pare să fie întruchiparea economiei și a bunului-simț, să fie tratat în felul acesta? Dacă ar fi risipit cu păcătoșii, atunci judecata ar fi meritată, dar el nu face altceva decât să pună la loc sigur ceea ce a primit de la Dumnezeu. Este normal să nu lași grâul pe câmp și să îl pui în hambar! De ce îl judecă Domnul?

Atunci când citim parabola, descoperim că accentul nu cade pe hambare mai mari sau mai mici, nici pe grâu, ci pe „suflet”: „Și voi zice sufletului meu: «Suflete, ai multe bunătați strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!» Dar Dumnezeu i-a zis: «Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul.»”

Când Diavolul caută ispravnic, caută pe cineva dispus să își pună sufletul în joc. Notați că în parabolă cuvântul „suflet” apare de trei ori: prima dată în „negocierea” pe care omul o face cu sine însuși. El discută cu propriul suflet negociind valorile care îl fac fericit. Acesta este primul pas, fundamental. Când omul își pune în joc sufletul, deja este pe teren primejdios. Mulți sunt aceia care doresc harul Cerului numai pentru a-l pune în slujba scopurilor lor egoiste. Apostolul Pavel, în 1 Timotei 6:10, ne-a lăsat următoarele sfaturi: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor, și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la

credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.”

În cartea *Calea către Hristos*, în capitolul 5, Ellen G. White subliniază același adevăr: „Iubirea de bani, dorința de îmbogățire, constituie lanțul de aur care-i leagă de Satana. Renumele și onorurile lumești sunt idolii la care se închină alții. O viață egoistă și comodă și fuga de răspundere sunt idolii altora. Dar aceste lanțuri ale robiei trebuie rupte. Noi nu putem fi pe jumătate ai lui Dumnezeu și pe jumătate ai lumii. Nu putem fi copii ai lui Dumnezeu dacă nu suntem cu totul ai Lui” (p. 34).

Când Diavolul caută ispravnic, acesta trebuie să fie harnic, ambițios și plin de inițiativă. Nici Satana nu are ce face cu morții. El are nevoie de oameni dispuși să se implice activ în programul de slujire egoistă, să sacrifice și să risipească ceea ce au primit. Exact ca în parabolă, omul a decis să risipească binecuvântările lui Dumnezeu în propriile hambare. Să risipească construind altele mai mari și mai încăpătoare. Și, ca și cum nu i-ar fi fost de ajuns risipa prin cele vechi, și-a propus ca, prin hambare noi, ridicate la rang de silozuri, să risipească mai mult și mai egoist!

Cum oare pâinea – darul lui Dumnezeu – și bogăția holdelor l-au condus către pieire pe el și pe alții ca el?

Prin parabola bogatului căruia i-a rodit țarina, Domnul Hristos a înfățișat nebunia acelor care au făcut din lume totul... Scopurile urmate de acest om nu erau mai înalte ca acelea ale animalelor care pier. (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 171)

Când Diavolul caută ispravnic, acesta trebuie să fie capabil să adune cât mai mult. Psalmul 14:1 p.p. spune: „Nebunul zice în inima lui: Nu este Dumnezeu!” Dumnezeu lui se multiplică și se numără în arginți, euro, dolari, proprietăți, fân, trestie sau paie... Dumnezeu lui îl vrea ispravnic, un ispravnic credincios care să adune cât mai mult pentru foc și care la urmă va avea parte de foc. Ceea ce adună o viață întreagă cu sacrificiu, în clipa din urmă nu poate aduce nicio binecuvântare și nici chiar o amânare a dreptei judecăți. „Și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?” (Luca 12:20); „El strânge la comori, și nu știe cine le va lua!” (Psalmii 39:6).

„CĂCI IUBIREA
DE BANI ESTE
RĂDĂCINA TUTU-
ROR RELELOR,
ȘI UNII, CARE AU
UMBLAT DUPĂ
EA, AU RĂTĂCIT
DE LA CREDINȚĂ
ȘI S-AU STRĂ-
PUNS SINGURI
CU O MULȚIME
DE CHINURI.”
(1 TIMOTEI 6:10)

Ellen White, în cartea *Parabolele Domnului Hristos*, explică acest gând în mod convingător: „A trăi numai pentru sine înseamnă a pieri. Lăcomia, dorința de a câștiga numai pentru folos propriu, egoist, desparte sufletul de viață. Este spiritul lui Satana acela de a lua, a acapara, de a strânge numai pentru sine. Spiritul Domnului Hristos dă, sacrifică totul pentru binele altora” (p. 172).

Când Diavolul caută ispravnic, acesta trebuie să mănânce, să bea și să se veselească. El nu are nevoie de oameni consacrați, ci dimpotrivă de oameni fără nicio grijă, veseli până la nebunie. Pentru astfel de oameni, el promite toate bogățiile și slava lumii. Important este să o țină tot într-o mâncare și băutură, ca pe vremea lui Noe, și restul vine de la sine.

Când Diavolul te vrea ispravnic, nu-ți va cere să faci milostenie, să oferi zecimea sau daruri de bunăvoie. Totul va fi la dispoziția ta. Vei face ce vei vrea, sau cel puțin așa vei avea iluzia. Satana niciodată nu-ți va dezvălui adevărul crud și nimicitor că într-o zi tu vei fi zecimea lui, darul lui de bunăvoie pentru nimicire deplină. Iată de ce se aud cuvintele crude ale lui Isus: „Nebunule!”

În timp ce ispravnicii lui Satana construiesc hotărâți hambare mai mari și mai mărețe, Isus

pregătește un loc deosebit: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc” (Ioan 14:2). Acest loc nu aparține acestui pământ și drept urmare trebuie încă de pe acum să începem să devenim cerești.

„Un ispravnic, sau administrator, se identifică cu stăpânul său. El acceptă răspunderile de administrator și trebuie să acționeze în locul stăpânului său, făcând așa cum ar face stăpânul său dacă ar acționa. Interesele stăpânului său devin interesele sale. Poziția unui administrator este o poziție de demnitate, deoarece stăpânul său are încredere în el. Dacă în vreun fel oarecare lucrează în chip egoist și abate câștigurile obținute prin lucrarea cu bunurile stăpânului său spre propriul său avantaj, a stricat încrederea pusă în el.” (Ellen G. White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 246)

Tu și cu mine suntem chemați să fim ispravnici! Cine ne este Stăpânul? ■

Doru Lupu este trezorier, Conferința Moldova.

RĂDĂCINA RELELOR DORU LUPU

**ESTE SPIRITUL LUI
SATANA ACELA DE
A LUA, A ACAPARA,
DE A STRÂNGE NU-
MAI PENTRU SINE.
SPIRITUL DOMNU-
LUI HRISTOS DĂ,
SACRIFICĂ TOTUL
PENTRU BINELE
ALTORA!**

DĂ SOCOTEALĂ DE ISPRĂVNICIA TA!

Nu ne simțim confortabil să abordăm subiectul isprăvniceii. De ce? Pentru că suntem deficietari. Ne place să vorbim despre domeniile în care excelăm, ne place să povestim despre domeniile în care suntem foarte buni, iar cele în care suntem cu lipsuri sunt de regulă evitate.

Aș vrea să pornim de la un adevăr, pentru că vorbim despre isprăvnicie. Cred că toți acceptăm ideea că suntem priviți de Cer ca fiind ispravnici ai lui Dumnezeu în lumea aceasta. Psalmistul David spune că tot ce avem vine de la Dumnezeu (1 Cronici 29:12).

Viața noastră îi aparține lui Dumnezeu, iar dacă viața este a lui Dumnezeu, mijloacele care sunt date să întrețină viața sunt tot ale lui Dumnezeu. Simplificând lucrurile, putem spune că tot ceea ce suntem și avem este al lui Dumnezeu, „al Domnului este pământul cu tot ce este pe el”.

Luca 16:1-13 – O situație de criză în viața ispravnicului prezentat aici. Criza în viața acestui ispravnic este indusă de o cercetare, de un inventar. Se pune sigiliul și acum se face verificarea. În criză, omul descoperă niște lucruri foarte interesante și am putea spune că acesta este rostul crizei: te ajută să descoperi, să sesizezi lucruri pe care până atunci le-ai trecut cu vederea, nu ți-a părut. El descoperă faptul că a neglijat viitorul, a trăit doar pentru prezent, doar pentru sine. Subit, devine interesat, preocupat de viitor. Nu-și făcea griji, nici nu avea pentru ce, avea pe mână toate bunurile stăpânului său, și acum își dă seama că s-ar putea să le piardă. Aceasta este prima descoperire, nevoia de a fi preocupat de viitor.

A doua descoperire: descoperă că viitorul nu poate fi asigurat decât în context relațional; cu alte cuvinte, dacă vrei să lucrezi pentru viitor, nu poți lucra decât doar ținând cont și de ceilalți.

În momentul când descoperă al doilea adevăr, schimbă modul în care folosește resursele. Până acum le-a folosit într-un anumit mod, dar acum aceleași lucruri le folosește altfel. El este în aceeași funcție, are aceeași poziție, se bucură încă de aceeași autoritate, are aceleași drepturi,

dar dintr-odată se schimbă modul de a le folosi. Lucrurile rămân în continuare ale stăpânului, dar acum omul devine altruist. În cartea *Parabolele Domnului Hristos*, Ellen White spune că, pentru a realiza acest lucru, a trebuit să aplice un plan nou, o strategie nouă; în loc să adune pentru el, trebuia să împartă altora. În loc să nu vadă altceva decât nevoile lui, problemele lui, începe să extindă limitele percepției vizuale și acceptă că mai sunt și alții. Putea obține un beneficiu personal numai căutând binele altora (p. 369).

Interesant este că, în momentul în care schimbă viziunea, deși continuă să-l păgubească pe stăpân, proprietarul îl laudă pentru că se îngrijește de viitor. Este un paradox: te îngrijești de propriile nevoi doar atunci când începi să te ocupi iubitor de nevoile altora. După rânduiala lumii noastre, te îngrijești de viitor doar atunci când pui deoparte pentru tine, când nr. 1, 2, 3, 4 ești tu, familia, nevoile etc. Dar, din perspectiva lui Dumnezeu, în mod real te îngrijești de nevoile tale doar atunci când începi să te ocupi iubitor de alții.

Ce înțelegem de aici? Așteaptă Dumnezeu din partea noastră să ne neglijăm pe noi înșine, familiile noastre? Nu. Dumnezeu ne spune că metoda pe care o folosim în mod obișnuit pentru a ne îngriji de noi nu dă rezultate. Dacă vom continua în stilul pe care îl descrie pilda aici, nu vom ajunge la rezultatele pe care le dorim.

Am afirmat la începutul articolului că isprăvnicia este un subiect mai puțin confortabil de discutat, deoarece implică bani și bunuri, lucruri sensibile când este vorba de a le oferi altora. Dar Scriptura ne descoperă că banii și bunurile sunt importante pentru Dumnezeu; de peste 2 000 de ori este abordat acest subiect. Domnul Isus a rostit 38 de pilde, iar 16 dintre ele se ocupă de acest aspect: banii și administrarea bunurilor. Ce înțelegem de aici? Că dacă Dumnezeu a simțit nevoia să abordeze atât de des subiectul acesta, înseamnă că este un subiect sensibil, înseamnă că avem serioase probleme în domeniul acesta.

Este surprinzător cât de mult se leagă sufletul nostru de lucrurile materiale, cât de mult suntem dispuși să renunțăm în alte domenii, dar nu în cel material.

Un băiețel merge la biserică și mama îi dă două monede de câte 50 de cenți: uite, una este pentru colectă și cealaltă este pentru înghețată. În timp ce mergea la biserică, a început să se joace cu monedele și, la un moment dat, scapă una din ele și aceasta se duce exact în canalizare. Privește, își dă seama că nu o mai poate recupera și spune: „Doamne, îmi pare rău, era chiar banul Tău.”

E ciudat, sufletul nostru se leagă de lucrurile materiale și parcă se rupe din noi ceva în momentul în care trebuie să ne despărțim de ele. La fel se întâmplă și cu zecimea, este dificil când ai câștigat 500 de lei, din ei să pui deoparte 50 și să-i dai lui Dumnezeu. Este dificil atâta timp cât gândești în termenii aceștia: am câștigat 500 și trebuie să dau 50. Trebuie să ne schimbăm punctul de vedere așa cum s-a schimbat punctul de vedere al ispravnicului: Dumnezeu are în buzunarul meu 500 de lei și El îmi spune că pot să țin 450 de lei pentru mine. Este aceeași realitate, același exercițiu, doar că se schimbă perspectiva. Bani sunt ai Lui, iar El îmi spune: poți să ții tu nouă părți și să-i folosești cum crezi tu că e bine.

Lucrurile se schimbă în momentul când ajung să recunosc adevărul acesta, că tot ce avem îi aparține. Tocmai pentru că lucrurile stau așa, Dumnezeu ne spune că ne va cere socoteală de modul în care ne raportăm la lucruri, la bani, dar și la nevoile din jurul nostru.

Dumnezeu așteaptă să fim credincioși în lucrurile încredințate. Apostolul Pavel vorbește de o multitudine de daruri încredințate, fiecare primind cel puțin unul. Cum folosesc darurile pe care Dumnezeu mi le-a dat: timpul, influența, banii, sănătatea etc.? Le putem folosi pentru lucruri care mâine vor fi aruncate în foc sau le putem folosi pentru suflete care să fie scoase din foc. Le putem folosi pentru lucruri pe care nu le vom mai vedea niciodată de-a lungul veșniciei sau le putem folosi pentru oamenii alături de care vom petrece veșnicia.

„Mijloacele folosite pentru a-i binecuvânta pe alții vor primi răsplătire. Bogățiile corect valorificate vor face mult bine. Suflete vor fi câștigate pentru Hristos. Cel care urmează stilul de viață al lui Hristos și împlinește planul Său va vedea în curțile lui Dumnezeu pe cei pentru care a lucrat și S-a sacrificat pe pământ (*Solii pentru tineret*, p. 146).

Lucrând și sacrificând în felul acesta, îți asiguri viitorul. Numai împărțind darurile primite de la Dumnezeu în viața prezentă ne putem pregăti pentru cea veșnică.

E timpul să devenim înțelepți. Cum am folosit ceea ce este al lui Dumnezeu? Cu ce rezultate? Cum apreciază El administrarea mea? Lucrez pentru viitor sau doar pentru prezent?

Cere înțelepciune ca să poți lucra având în vedere corturile veșnice. ■

Vali Bădescu este trezorer, Conferința Muntenia.

**RĂSPALTA
CREDINCIOȘIEI
VALI
BĂDESCU**

**TE ÎNGRIJEȘTI DE
PROPRIILE NEVOI
DOAR ATUNCI
CÂND ÎNCEAPI SĂ
TE OCUPI IUBITOR
DE NEVOILE
ALTORA.**

A DOUA ZECIME: ORIGINI ȘI SCOP

CONDITIA
BUNASTARII
MARIO
NINO

Conceptul isprăvniceii a luat naștere în Eden ca o responsabilitate dată lui Adam și Evei. Este exprimată prin cuvântul eвреiesc *radah* (Geneza 1:26,28). Noul Testament folosește cuvântul grecesc *oikonomia* (Luca 16:2), tradus ca isprăvnicie.

Ajungând în era creștină, observăm că distrugerea Templului din Ierusalim de către armata romană, sub conducerea lui Titus, a influențat practicile religioase ale Israelului. Înainte de distrugerea Templului din Ierusalim, poporul evreu oferea zecimea în sprijinul leviților (Leviticul 27:30-34; Numeri 18:19-28). Ofereau și o a doua zecime pentru binefacere și pentru sărbătorile anuale din Ierusalim (Deuteronomul 14:22-29).

„Asemenea legi erau aplicate în primii șase ani ai ciclului de șapte ani, pe parcursul cărora pământul era cultivat și lucrat” (Geoffrey Wigoder, *The Encyclopedia of Judaism*). Această activitate făcea parte din ciclul de șapte ani, în care pământul era plantat, cultivat și cules pe parcursul primilor șase ani. În cel de-al șaptelea an, tot rodul pământului trebuia dat celor săraci (Exodul 23:10,11). Mai multe legi au fost date uitării de către evrei după distrugerea celui de-al doilea templu. A doua zecime arăta realitatea conform căreia celor săraci trebuia să li se acorde o atenție plină de generozitate.

Folosirea celei de-a doua zecimi în Israel

REF.	ZECIMI	IUDAIC	ANI						
			1	2	3	4	5	6	7
1	Prima zecime – pentru leviți	<i>ma'aser rishon</i>	*	*	*	*	*	*	*
2	A doua zecime – folosită la sanctuar	<i>ma'aser sheni</i>	*	*		*	*		
	A doua zecime – folosită acasă	<i>ma'aser ani</i>			*			*	
3	Daruri	<i>minchah</i>	*	*	*	*	*	*	*

Scopul celei de-a doua zecimi practicate în Israelul Vechiului Testament este explicat în cartea *Patriarhi și Profeți*, scrisă de Ellen White, în ca-

pitoul 51, intitulat „Purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru cei săraci”. Ellen White ne atrage atenția să purtăm de grijă celor săraci, orfanilor, văduvelor și străinilor:

„Pentru a încuraja adunarea poporului în vederea serviciului divin și, de asemenea, pentru a purta de grijă de cei sărmani, se cerea o a doua zecime din toate veniturile. Cu privire la zecimea dintâi, Domnul spusese: „Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuială în Israel” (Numeri 18:21). Cu privire la a doua zecime, El poruncise așa: „Să mănânci înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege ca să-Și așeze numele acolo, zeciuiala din grâul tău, din mustul tău și din untdelemnul tău, și întâii născuți din cireada și turma ta, ca să te înveți să te temi totdeauna de Domnul, Dumnezeul tău” (Deuteronomul 14:23,29; 16:11-14). Zecimea aceasta, sau echivalentul ei în bani, trebuia să fie adusă timp de doi ani la locul unde se afla sanctuarul. După ce Îi aduceau lui Dumnezeu un dar de mulțumire și o anumită parte o dădeau preotului, închinătorii trebuiau să folosească restul pentru o sărbătoare sfântă la care trebuia să ia parte leviții, străinii, orfanii și vădulele. În felul acesta erau luate măsuri pentru jertfa de mulțumire și mesele de sărbătoare anuală, iar poporul era adus în societatea preoților și leviților, ca să fie învățat de aceștia cele privitoare la serviciul divin, și încurajat să ia parte la el.

Totuși, la fiecare al treilea an, această a doua zecime trebuia să fie folosită acasă, pentru întreținerea leviților și a săracilor, așa cum a spus Moise: „Ei să mănânce și să se sature în cetățile tale” (Deuteronomul 26:12). Această zecime forma un fond cu scopul de binefacere și ospitalitate.

În fiecare al șaptelea an, se luau măsuri deosebite pentru îngrijirea celor săraci. Anul Saba-tic, așa cum era numit, începea după terminarea străngerii recoltei. În timpul semănăturii, care urma îndată după aceea, poporul nu trebuia să semene; primăvara nu trebuia să aștepte vreo recoltă. Din ceea ce producea pământul de la sine, puteau să mănânce cât timp produsele erau proaspete, dar nu trebuia să strângă nimic în hambare. Recolta anului acestuia trebuia să rămână pentru

îndestularea străinilor, orfanilor și văduvelor, și chiar a păsărilor și animalelor câmpului. (Exodul 23:10-11; Leviticul 25:5)” (*Patriarhi și profeți*, pp. 530–531)

Sistemul de zecimi și daruri dat de Domnul evreilor includea trei componente: (I) prima zecime mergea către întreținerea leviților și era administrată de către leviți; (II) a doua zecime, care era destinată sprijinirii sărbătorilor anuale și binefacerii, era administrată de familia iudaică; (III) darurile erau parte din închinarea și sprijinul aduse la sanctuar. Trebuie să ne amintim că, pe la anul 1445 d.Hr., când poporul Israel s-a adunat la muntele Sinai pentru a primi instrucțiuni despre cum se vor desfășura lucrurile în popor din punct de vedere civil, social, economic, religios, nu exista niciun sistem de asigurare socială printre națiuni și popoare, așa cum vedem astăzi în majoritatea țărilor acestei lumi. Atunci, Dumnezeu a inclus în planul Său pentru Israel o a doua zecime, care nu doar sprijinea o adunare anuală în Ierusalim, ci și permitea familiilor iudaice să-și ajute semenii, în special văduvele, orfanii, săracii și străinii. Acest lucru era caracterizat de dragoste, care este principiul esențial în fundamentul guvernării și a caracterului lui Dumnezeu.

Contribuția financiară a israeliților

DOMENII	%
Zecimea returnată Domnului (prima zecime – dată leviților)	10%
Sărbători anuale și binefacere (a doua zecime – zecimea pentru sărbători)	10%
Daruri și sanctuar	5-13%
TOTAL	25-33%

„Contribuțiile cerute de la evrei pentru scopuri religioase și de binefacere se ridicau aproape la un sfert din veniturile lor. S-ar fi putut aștepta ca o așa grea impunere să ducă poporul la sărăcie, dar sincera ascultare de aceste rânduieli era, din contră, o condiție a bunăstării lor” (*Patriarhi și profeți*, p. 527). În planul original, Dumnezeu a oferit evreilor un set de privilegii și protecție.

Contribuția financiară a evreilor în comparație cu cheltuielile din timpul prezent

DOMENII	CHELTUIELI
Credite sau chirii	0%
Taxe	0%
Educație	0%
Utilități	0%
Zecimea returnată Domnului (prima zecime – dată leviților)	10%
Sărbători anuale și binefacere (a doua zecime – zecimea pentru sărbători)	10%
Daruri	5%
Hrană și cheltuieli familiale	75%
TOTAL	100%

În planul divin, Dumnezeu a luat responsabilitatea pentru majoritatea cheltuielilor cu care se confruntă fiecare familie. 75% din venitul lor era disponibil pentru mâncare și cheltuieli generale. Desigur că era greu pentru o familie să cheltuiască 75% din venitul anual pe mâncare și cheltuieli personale; așadar, în general, familiile de evrei au crescut în bogăție de la an la an. Acesta a fost un plan foarte bun de a oferi prosperitate poporului, și astfel Israel a devenit o națiune bogată.

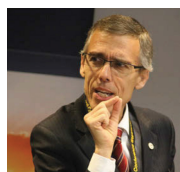
Între timp, a doua zecime reprezenta o binecuvântare, pentru că ea cultiva în om un spirit nobil de bunăvoință. Principiile care sprijină acest sistem pot fi adoptate și adaptate totodată timpului nostru prezent, deși putem recunoaște că nu există o bază biblică în a solicita bisericii creștine practicarea celei de-a doua zecimi în Noul Testament. A doua zecime avea ca scop ajutorarea celor nevoiași și nu reprezenta un ajutor secundar pentru sanctuar. ■

Mario Nino, fost director asociat al Departamentului de Administrare Creștină a Vieții, din cadrul Conferinței Generale. În prezent este directorul Institutului Biblic pentru Administrarea Creștină a Vieții și al Institutului de Studii Religioase.

A DOUA ZECIME: PROCENTAJUL ȘI FRECVENȚA DARURILOR NOASTRE

Atât Biblia, cât și Spiritul Profetic sugerează că ar fi potrivit să oferim darurile noastre pe baza unui procent din venit (*Sfaturi pentru Administrarea Creștină a Vieții*, p. 73, *Faptele apostolilor*, p. 342), atunci când înregistrăm un venit. Însă ce procent să dăruim? Ar trebui să dăruim „a doua zecime”, un alt procent de 10% pe lângă cel al zecimii, de fiecare dată, asemenea darurilor? Ar trebui ca biserica să impună sau chiar să sugereze acest lucru membrilor ei?

**DĂRUIRE
DIN INIMĂ
MARCOS
BOMFIM**

Iată mai jos câteva motive pentru care aplicarea principiului celei de-a doua zecimi la sistemul de daruri nu ar fi chiar cea mai bună soluție pentru creșterea darurilor primite la nivelul bisericii locale.

- ♦ Folosirea celei de-a doua zecimi în Vechiul Testament era legată de evenimente care nu mai reprezentau o obligativitate în Noul Testament.
- ♦ Fondurile strânse din cea de-a doua zecime erau reținute și parțial gestionate de familie pentru educație religioasă și binefacere, un principiu care nu mai poate fi aplicat unui sistem de dăruire actual.
- ♦ Chiar dacă Biblia oferă lumină în mod specific în favoarea unui principiu proporțional și bazat pe procentaj legat de ceea ce ar trebui să facem cu darurile noastre, nici Biblia și nici Spiritul Profetic nu dau un sfat precis cu privire la ce procent ar trebui să fie.
- ♦ Pavel spune că fiecare ar trebui să decidă cât anume să dăruiască, potrivit cu scopul inimii ei/lui (2 Corinteni 9:7). Cum nu există niciun procent menționat, fiecare membru, îndemnat de Duhul Sfânt, va decide ce procent să dăruiască.
- ♦ Dacă în mod oficial biserica va sugera un procent anume ca dăruire, care nu este bazat pe Scriptură, efortul educațional al isprăvniciei poate fi slăbit, și încrederea oamenilor în biserică de asemenea.
- ♦ Unii membri noi, conștiincioși, care nu obișnuiau să ofere zecime înainte de a fi botezați, pot considera o povară să dăruiască 20% din venit (zecimea plus un alt procent de 10% ca daruri), o situație la care se vor adapta destul de dificil din punct de vedere financiar.

- ♦ Vinovăția și, într-un final, cinismul și neglijența pot apărea ca rezultat în viața acelor care nu pot atinge acest procent de 20% ca un țel stabilit.
- ♦ Explicația din Spiritul Profetic cu privire la proporția, sau procentajul, pe care israeliții îl ofereau ca daruri este aceea a unui sistem *descriptiv*, și nu *prescriptiv*.
- ♦ În perioada vechiului Israel, teocratic, procentul oferit ca daruri era chiar mai mare decât simpla adăugare a celei de-a doua zecimi (alt procent de 10%).
- ♦ Ellen White spune că în aceste zile suntem chemați să depășim chiar modelul sugerat de Dumnezeu pentru Israel, care deja era mai mult de un total de 20%.
- ♦ Prin urmare, stabilirea a 10% sau a altui procent ca fiind ideal pentru daruri îi poate limita pe aceia pe care Dumnezeu i-a chemat să stabilească o limită mai înaltă a sacrificiului privind planul personal de dăruire.

În consecință, ca un efort educativ, probabil că ar fi mai bine să avem mai mulți membri care să ofere daruri în mod regulat pe principiul bazat pe procentaj, începând cu orice procent, potrivit cu ceea ce își propun în inima lor (2 Corinteni 9:7), pentru ca apoi să crească acel procent în mod gradual. Acest mod este preferabil situației de a avea câțiva membri care să urmeze sugestia de a aplica principiul celei de-a doua zecimi (un al doilea procent de 10%) prin darurile oferite – o practică ce nu are deloc suport biblic.

Pe de altă parte, fiecare familie este liberă să urmeze principiul celei de-a doua zecimi sau nu, prin aplicarea, pe lângă zecimea și darurile obișnuite, a unui procent adițional pentru a crea un fond special dedicat binefacerii și educației creștine din familia lor, așa cum este sugerat și în Spiritul Profetic. ■

Marcos Faiock Bomfim este directorul Departamentului de Administrare Creștină a Vieții în cadrul Conferinței Generale.

DE CE TREBUIE SĂ BAZĂM DARURILE NOASTRE PE UN PROCENTAJ?

Cum determinăm cât anume să dăruim? Este decizia mea bazată pe criterii biblice sau este dependentă de sentimentele mele de moment? Mai mult decât atât, ce criteriu folosesc să decid când anume să dăruiesc ceva și când nu? Sunt darurile la fel de importante ca zecimea sau aparțin unei categorii de lucruri mai puțin importante? Trebuie să ofer daruri de fiecare dată când ofer zecime sau sunt liber să decid „potrivit cu dorința inimii mele”? Ce anume trebuie să determine dăruirea mea? Un proiect bun, o nevoie urgentă în biserica mea, o emoție spirituală puternică generată de o experiență mistică sau niciunul din lucrurile menționate mai sus?

Mai mult decât „o contribuție” sau „o donație” pentru biserică, darurile ar trebui privite ca o exprimare practică a încrederii (Psalmii 4:5) și ca un act al închinării înaintea de Dumnezeu (Psalmii 27:6). De aceea, motivația pentru un act de dăruire ar trebui să fie de o mult mai mare importanță pentru cel ce dăruiește decât pentru destinatar (Psalmii 27:6) sau pentru proiectul pe care îl sprijină.

Ce este mai important, zecimea sau darurile?

Surprinzător pe cât pare și diferit de ceea ce unii ar numi credința adventă populară cu privire la zecime și daruri, Biblia ne învață că ambele, chiar dacă au scopuri diferite, sunt o parte esențială a închinării, a credincioșiei noastre față de Dumnezeu și ambele trebuie să stea la același nivel de importanță pentru închinător. Desconsiderarea uneia dintre ele, a zecimii sau a darurilor, este identificată de Scriptură ca o lipsă de cinste înaintea lui Dumnezeu (Maleahi 3:8,9). Chiar dacă amândouă sunt la fel de importante, nu ar trebui confundate sau schimbate între ele de către cel ce dăruiește, deoarece fiecare are funcția sa specifică în planul lui Dumnezeu de finalizare a lucrării Sale. Zecimea nu trebuie folosită în locul darurilor și nici viceversa.

Ce fel de circumstanțe trebuie să motiveze dăruirea? Cât de des trebuie să dăruim?

Din cauza naturii noastre păcătoase, nu este sigur să stabilim frecvența sau chiar suma da-

rurilor noastre pe baza sentimentelor, gândurilor bune, a unei atitudini spontane a inimii, sau chiar apelurilor pentru proiecte misionare importante. Suntem așadar încurajați să dăruim bazându-ne pe principiu, *potrivit cu hotărârea din inimă* (2 Corinteni 9:7). Chiar dacă nu avem niște sentimente puternice în acest sens, sau nu suntem în cunoștință de anumite proiecte importante, vom recunoaște binecuvântările lui Dumnezeu din viața noastră prin închinarea pe care I-o acordăm cu „toate averile noastre”. (Proverbele 3:9)

Aceasta înseamnă că, potrivit cu Scriptura, în același fel ca și zecimea, darurile trebuie închinat Domnului *de fiecare dată* când avem un venit sau o creștere (Proverbele 3:9), recunoscând astfel că *El este sursa* fiecărui venit și a fiecărei binecuvântări. Atunci când nu oferim și daruri odată cu zecimea (sau când înregistrăm o anumită creștere sau un venit), poate însemna o respingere a lui Dumnezeu ca sursă a binecuvântărilor noastre și acest lucru va face parte din ceea ce Scriptura caracterizează ca fiind necinste (Maleahi 3:8,9).

Ce sumă ar trebui să ofer la daruri?

Ar trebui să fie o sumă fixă sau un anumit procentaj din venit? Spre deosebire de zecime, a cărei sumă este stabilită în mod clar de Domnul (un procent de 10%), suma oferită la daruri ar trebui stabilită de cel ce dăruiește după inima sa (2 Corinteni 9:7). Acest lucru presupune o decizie personală.

**VOM RECU-
NOAȘTE BINECU-
VÂNTĂRILE LUI
DUMNEZEU DIN
VIAȚA NOASTRĂ
PRIN ÎNCHINA-
REA PE CARE I-O
ACORDĂM CU
„TOATE AVERILE
NOASTRE”.**
(PROVERBELE 3:9)

Să stabilești o sumă fixă la daruri ar putea fi incorect sau chiar un lucru neînțelept, deoarece situația noastră financiară se poate schimba radical, făcând astfel promisiunea foarte dificil sau chiar imposibil de împlinit. În acest caz, dacă venitul (binecuvântările) crește semnificativ, suma stabilită inițial ar deveni nesemnificativă în comparație cu venitul și nu va mai reflecta o inimă plină de generozitate. Pe de altă parte, dacă există o scădere radicală sau chiar o încetare a venitului din cauza șomajului sau a altor motive, suma promisă inițial nu va mai putea fi realizată. De aceea este mai înțelept ca fiecare credincios să ofere o sumă bazată mai degrabă pe un procent decât pe o sumă fixă. Chiar și fără venit, un om poate să dăruiască în continuare atât cât poate!

Această propunere bazată pe procentaj, pe care noi o numim *promisiune*, nu ar trebui să se bazeze pe așteptarea binecuvântărilor promise, ci pe un sentiment profund de încredere și de recunoștință pentru binecuvântările deja primite. Aceasta era motivația lui Iona atunci când a spus: „Eu însă îți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, voi împlini juruințele pe care le-am făcut. Mântuirea vine de la Domnul” (Iona 2:9).

Putem găsi abordarea biblică proporțională cu privire la contribuțiile financiare non-zecime?

Chiar dacă nu este foarte explicită, Biblia pare să sugereze că o abordare bazată pe proporție, sau procent, poate fi un mod bun de a ne exprima recunoștința și generozitatea, chiar și în ceea ce privește non-zecimea.

ISTORIA LUI ZACHEU, un bun exemplu din Noul Testament, în care Zacheu, un contabil foarte bun, nu și-a

propus să dea o anumită sumă celor săraci, ci un anumit *procentaj* din averea sa (50%). A decis de asemenea să returneze împătrit acelor pe care îi păgubise (Luca 19:8,9). Principiul zecimii probabil antrenase mulți evrei asemenea lui Zacheu să gândească într-un mod proporțional, care cere o logică puțin mai elaborată decât abordarea unei „sume fixe”.

ANANIA ȘI SAFIRA nu au fost condamnați pentru că nu au mai adus darurile lor. Au adus totuși o sumă fixă, și poate că nu era mică. Problema era că Anania „a oprit o parte din preț cu știrea nevastei lui și a adus apoi partea cealaltă și a pus-o la picioarele apostolilor” (Faptele 5:2). Dacă este adevărat că expresia „parte” poate descrie de asemenea un procent din total, atunci motivul care a cauzat nu numai moartea lor, ci și pierderea lor eternă, pare să fie legat de dăruirea unui *procent* diferit de cel promis inițial.

Am putea găsi și un alt indiciu, tot în Noul Testament, mai exact în 1 Corinteni 16:2, unde Pavel indică faptul că dăruirea omului trebuie să fie „după câștigul lui” – ceea ce înseamnă că Dumnezeu așteaptă mai mult de la cei care câștigă mai mult și mai puțin de la cei care primesc puțin – este clară astfel o abordare proporțională.

Și dacă nu avem niciun venit?

Pavel subliniază faptul că Dumnezeu nu așteaptă nimic, nici măcar zecime, de la cei care nu au primit nimic de la El: „Pentru că, dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce nu are” (2 Corinteni 8:12). Până la urmă, dacă nu am niciun venit, cât anume înseamnă 10% din nimic? În acest fel, Dumnezeu ne amintește că El este întotdeauna Cel care dăruiește primul.

Nu vom putea dăru mai mult decât primim, și acest concept proporțional, în sine, exprimă ideea prosperității. Prin abordarea proporțională (bazată pe procent), vom dăru pentru că deja am primit. În loc să dăruim pentru a primi, vom fi invitați să privim înapoi la binecuvântările primite deja, pentru a calcula apoi suma pe care să o dăruim. Binecuvântările primite trebuie să motiveze întotdeauna dăruirea noastră atât în privința zecimii, cât și a darurilor (Proverbele 3:9).

În Vechiul Testament, abordarea proporțională pare că a fost aleasă de câțiva conducători din timpul lui Ezra (Ezra 2:68,69), care „au adus de bunăvoie pentru Casa lui Dumnezeu, ca s-o așeze din nou pe locul unde fusese. Au dat la visteria lucrării, *după mijloacele lor*”.

În Deuteronomul 16, Moise spune că darurile trebuie oferite „după binecuvântarea pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău” (v. 10), sau „fiecare să dea ce va putea, după binecuvântarea pe care i-o va da Domnul Dumnezeu” (v. 17). În ambele cazuri, textul exprimă *regularitate și proporționalitate*, ceea ce înseamnă că Dumnezeu așteaptă daruri de la noi de fiecare dată când primim o binecuvântare (un venit sau o creștere).

La ce se referă cuvântul „sistematic” în expresia „dăruire sistematică”, folosită de Ellen G. White?

Mesajul special al lui Dumnezeu pentru poporul Său din ultimele zile, abordarea proporțională care se aplică darurilor, apare într-un mod mult mai explicit. Ellen White echivalează returnarea zecimii și oferirea darurilor cu aceleași două principii de bază: *regularitatea* (de fiecare dată când înregistrăm un venit) și *sistematic* (ar trebui să fie proporțional cu venitul). Ea mai spune că Însuși Isus a fost inițiatorul acestui plan: „Chiar prin Însuși Isus Hristos, care Și-a dat viața pentru lume, acest plan de dăruire sistematică a fost conceput.”

Cu privire la darul văduvei sărace, ea adaugă ideea că darurile **nu sunt estimate în funcție de sumă**, apoi atrage atenția asupra sistemului de binefacere, care include și ideea de proporționalitate: „În cântarul din sanctuar, darurile săracilor... *nu sunt apreciate în funcție de suma dăruită*, ci în funcție de dragostea care a inspirat sacrificiul... Dumnezeu a prevăzut întregul plan al *dăruirii sistematice* pentru binele omului.” (*Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 180)

Poate cel mai clar indiciu că sistemul de dăruire al lui Dumnezeu este unul care sugerează că darurile sunt privite ca o parte din venit este următorul citat: „În sistemul biblic al zecimilor și darurilor, sumele aduse de diferite persoane vor varia desigur foarte mult, din moment ce sunt proporționale cu venitul” (*Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 74). Asta înseamnă că atât zecimea, cât și darurile sunt parte din același sistem, și acesta include ideea de proporționalitate.

Cum îmi pot calcula darurile?

Dacă decid să ofer darurile bazate pe un procent din venit ori de câte ori primesc o binecuvântare financiară (sau venit), nu mai sunt dependent de sentimentele mele de moment, de gânduri motivatoare, de o atitudine de generozitate spontană a inimii, sau de apeluri pentru proiecte misionare, deoarece oricare dintre acestea nu se pot materializa din cauza condiției noastre păcătoase. Ar fi rezultatul unei decizii deliberate și planificate, generate de principiul ce-și are rădăcinile în voia lui Dumnezeu în loc de impulsurile schimbătoare ale inimii păcătoase: „Problema darurilor nu este lăsată în seama imboldurilor noastre. Dumnezeu ne-a dat învățături clare în această privință. El a prevăzut zecimile și darurile ca pe o măsură a responsabilității noastre și dorește să I le oferim cu *regularitate și sistematic*.” (*Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 80.3)

Pare că acesta este cel mai de bază mod de dăruire, și orice altă dăruire motivată de vreun proiect deosebit trebuie oferită separat. Într-un citat foarte interesant, Ellen White spune: „Câțiva israeliți conștiințioși au dăruit lui Dumnezeu cam o treime din tot venitul lor”, apoi adaugă: „Pe lângă aceste donații oferite sistematic și cu regularitate erau și obiective speciale care necesitau daruri de bunăvoie, astfel au luat naștere cortul întâlnirii din deșert și Templul din Ierusalim” (*Testimony Treasurers*). Pare evident, cel puțin în acest text, că este o diferență clară între (I) **darurile sistematice** și ceea ce ea numește (II) **daruri de bunăvoie**, acestea din urmă fiind destinate proiectelor sporadice.*

Până la urmă, cum îmi pot exercita liberul-arbitru atunci când dăruiesc? Mi s-a dăruit libertatea de a alege să-L accept pe Isus ca Mântuitor personal și Cuvântul Lui ca îndrumător al credinței mele. Odată ce am acceptat Cuvântul Lui ca ghid al gândurilor și al acțiunilor mele, actul dăruirii zecimii și darurilor bazat pe procentaj nu va mai fi opțional pentru mine. Este parte din Crezul creștin adventist: studiul zilnic al Bibliei, rugăciunea zilnică, studiul materialului pentru Școala de Sabat, frecventarea Școlii de Sabat, închiderea și deschiderea Sabatului la apus...

Pare clar că atât zecimea, cât și darurile ar trebui dăruite cu regularitate, într-un mod bazat pe procentaj. Una dintre diferențele dintre zecimi și daruri este aceea că Dumnezeu specifică procentajul pentru zecime, în timp ce ne oferă libertatea de a decide ce procent anume va reprezenta darurile noastre, potrivit cu recunoașterea binecuvântărilor primite de la El. La un anumit punct din viața creștină, trebuie să existe o decizie; trebuie să ia naștere un scop al inimii în legătură cu acest procent. Ce părere ai tu chiar despre momentul acesta? ■

Marcos Faiock Bomfim este directorul Departamentului de Administrare Creștină a Vieții în cadrul Conferinței Generale.

*Ellen White poate folosi termenul „daruri de bunăvoie” în context diferit în scrierile ei.

CÂND SE SURPĂ TEMELIILE

DOMNUL ISUS
NE RECOMANDĂ
SĂ NU ALEGEM
SOLUȚIA MAI
UȘOARĂ, MAI
POPULARĂ DE
A NE ZIDI CASA
SUFLETEASCĂ
PE NISIPUL
MIȘCĂTOR AL
TRADIȚIILOR
ȘI 'ISMELOR
OMENEȘTI, DE-
OARECE ATUNCI
CÂND VOR APĂ-
REA VICISITUDI-
NILE, CASA SE VA
PRĂBUȘI.

Pe când lucram în construcții, s-a întâmplat odată că cineva a observat o linie pe temelia unei clădiri mari, aflată în construcție. Nu era o linie trasă cu creionul sau cu creta; nu era nici dreaptă, nici rotundă, ci avea formă de zig-zag. Era semnul unei crăpături apărute în temelie.

Curând s-au strâns acolo zidari, meșteri, inginerul-șef. Chiar și arhitectul a fost chemat la fața locului. Dacă se sparge o țiglă pe acoperiș, ea poate fi înlocuită fără niciun inconvenient. Dacă se deteriorează un perete, poate fi reparat fără să rămână urme. Dar dacă temelia se surpă, ce se mai poate face? Ea pune în pericol întreaga clădire! De aceea, întrebarea psalmistului: „Și când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?”

Evident, întrebarea vizează un domeniu și mai sensibil: domeniul sufletesc. Sunt greșeli mai mici sau mai mari în viață care pot fi remediate într-un termen rezonabil. Dar dacă intervine în viața noastră o problemă care vizează temelia existenței noastre? Dar dacă se năruie peste noi toate și aceasta nu din vina acoperișului sau a zidurilor, ci pentru că se surpă temeliile? Atunci când elementele portante cedează, există vreo soluție în acest

caz și, dacă da, care ar fi aceea? Dacă temeliile se surpă, mai există vreun ajutor?

De circa cincizeci de ani, oamenii de știință și-au dat seama că viața de pe planeta noastră depinde de zece constante, așa-numitul principiu antropic. Datorită acestor parametri, posibilitatea vieții se restrânge la o zonă extrem de îngustă. Chiar și cea mai mică modificare în valorile acestora ar face ca viața să fie imposibilă. Să amintim de pildă constanta gravitației. Dacă ar interveni o modificare de o unitate în valoarea de 10 la puterea 60, nu ar mai fi viață pe Pământ. Să ne imaginăm că am împărți cadranul unui ceas nu doar în 12 ore sau 60 de minute, ci la valoarea de mai sus, 10 la puterea 60. Modificarea de o singură unitate, atât de infimă, ar fi de ajuns ca să răstoarne totul.

Dar există și o altă constantă care necesită și mai multă finețe: constanta răspândirii materiei și a energiei în Univers. Dacă ar interveni o schimbare de o unitate în valoarea de 10 la puterea 1230, de asemenea, viața pe Terra ar înceta. Așa stau lucrurile cu toate cele zece constante. Oamenii de știință denumesc acest aspect *fine tuning*, adică o reglare de mare finețe. Am putea ilustra acest fapt și astfel: reprezentăm pe o riglă de mai mulți ani-lumină toate cele zece constante. Poziționăm rigla în echilibru. Aceasta reprezintă posibilitatea vieții umane. Dacă am face cea mai mică modificare oriunde pe această riglă, ea se va răsturna, cu alte cuvinte, viața ar fi imposibilă.

Ce anume, sau mai bine zis, cine asigură menținerea acestui echilibru atât de sensibil? Necesitatea fizică? Dar învățații ne spun că acest lucru este exclus. Hazardul? Nici această variantă nu este posibilă. Mai rămâne o variantă: Dumnezeu, conform unei plănuiri inteligente și voite.

Dar ce se întâmplă dacă în celelalte domenii ale vieții, cum ar fi sănătate, economie, finanțe, etc. au loc modificări care pătrund până la piloni și chiar și temeliile se surpă? Se mai poate face ceva în aceste cazuri? Nu se adevărește observația că chiar și lumea noastră, extrem de bine plănuită și creată, poate fi distrusă de calamități de tot felul?

Este foarte interesant de aflat soluția Bibliei. Biblia are o altă metodă de învățare. Manualele

școlare pornesc de la definiții, reguli, legi. Biblia le conține pe toate acestea, dar mereu le trece prin experiența umană, folosind atât exemple pozitive, cât și negative. În felul acesta, principiile și legile devin mai „vii”. Le înțelegem mult mai bine funcționarea și utilitatea, cât și efectele respectării, respectiv ale nerespectării lor. Exemplele pozitive par a ne spune în mod încurajator: „Urmează-mă, și tu poți!” Chiar dacă circumstanțele diferă, motivația și principiile rămân aceleași. În Sfintele Scripturi, secretele reușitelor nu sunt ținute în secret, nu sunt nici patentate. Ele sunt puse la dispoziția tuturor. Așa stau lucrurile și în privința problematicii atât de serioase: „când se surpă temeliile”.

În fizică se cunosc mai multe feluri de echilibru. Este interesant că fiecare dintre ele are un corespondent în viața sufletească. Chiar și aceasta dovedește că Cel care a pus bazele legilor naturii este aceeași Persoană care a pus și bazele lumii spirituale.

În fizica statică se cunosc trei feluri de echilibru. Să le analizăm pe rând și vom constata în mod interesant corespondentul în domeniul sufletesc.

Echilibrul labil – când centrul de greutate se află deasupra punctului de sprijin

În fizica statică, echilibrul labil are loc atunci când centrul de greutate al corpului se află pe linia verticală de deasupra punctului de sprijin. Centrul de greutate al unui corp, la corpurile de formă geometrică regulată și care au densitate omogenă se află în centrul de simetrie al corpului. E ca și cum în acel punct s-ar concentra toată greutatea corpului, deși ea este dispusă uniform în tot corpul respectiv. Esența este că, în cazul echilibrului labil, corpul se sprijină în jos.

În acest caz se aplică cuvintele Mântuitorului de la finalul celebrei Predici de pe Munte, în care diferențiază două tipuri de temelii: stâncă și nisipul (Matei 7:24-27).

Analogia Domnului Isus îi identifică pe cei înțelepți, care ascultă cuvintele Sale, cu cei care clădesc pe stâncă, pe când cei care nu iau aminte la ele sunt cei ce-și zidesc casa pe nisip. Fără a intra în amănunte, ne vom opri doar să analizăm de ce sunt menționate stâncă și nisipul.

Evident că este mult mai ușor să sapi o temelie în nisip, chiar dacă ar trebui săpat adânc, decât să sapi în stâncă. Dar, de fapt, ce este nisipul? Nu este altceva decât stâncă fărâmițată. Fără a forța interpretarea, este evident că stâncă este ADEVĂ-

RUL unitar, iar nisipul este o masă de adevăruri fragmentate, adevăruri parțiale, care nu se pot suda într-un tot armonios, unitar. Monolitul este Adevărul primit de la Dumnezeu, iar nisipul îl constituie sistemele de gândire omenească, religii inventate, filozofii etc. Acestea sunt asemenea nisipului. Și nisipul poate lua forma unor culmi înalte cum sunt de pildă dunele din pustiu Sahara. Dar culmea care a stat azi într-un loc, în urma vântului, o vei găsi mâine la zeci de metri depărtare. Dacă urmărim istoria culturii umane, vom constata veridicitatea acestei analogii.

Domnul Isus ne recomandă să nu alegem soluția mai ușoară, mai populară de a ne zidi casa sufletească pe nisipul mișcător al tradițiilor și ‘ismelor omenești, deoarece atunci când vor apărea vicisitudinile, casa nu va rezista, ci se va prăbuși ca urmare a ploilor, vânturilor, furtunilor. Să preferăm mereu stâncă, chiar dacă e mai greu de construit, dar avantajele se vor vedea atunci când va rezista tuturor intemperiilor vieții.

Pentru a ilustra corespondentul din domeniul sufletesc al echilibrului labil, vom evoca un personaj biblic din galeria de personalități a Vechiului Testament, și anume pe unul din sfinții cei mai de seamă ai regelui David, cărturar dotat cu o inteligență de excepție: Ahitofel. Despre capacitatea sa intelectuală citim următoarele: „Sfatul dat pe vremea aceea de Ahitofel avea tot atâta putere ca și când ar fi întreat chiar pe Dumnezeu. Tot așa era cu toate sfaturile lui Ahitofel, fie pentru David, fie pentru Absalom.” (2 Samuel 16:23 CNS)

Însă atunci când a izbucnit revolta lui Absalom, fiul lui David, Ahitofel trece de partea revoltei, se aliază cu uzurpatorul. El este pionul principal pe care se bazează Absalom în dorința sa nestăvilită de a pune mâna pe putere, de a urca pe tron și chiar de a-l ucide pe David, părintele său. Iar Ahitofel acceptă solicitarea și devine strategul principal, care elaborează planul de luptă. E un plan care, privit omenește, ar fi condus la o victorie rapidă, dar în privința conținutului este un plan demonic, care nu ține seama nici de moralitate, nici de umanitate. Ahitofel a părăsit terenul sigur al eticii stabilite de Dumnezeu. El și-a sacrificat verticalitatea în favoarea unor interese meschine, și-a pierdut cu totul coloana verticală. Ahitofel este oarecum singurul de al cărui sfat se teme cel mai mult regele David, obligat să se retragă cu o mână de aliați care i-au rămas fideli.

**ECHILIBRUL
SUFLETESC
EMILIAN
NICULESCU**

**„ȘI CÂND SE SURPĂ
PĂ TEMELIILE,
CE AR PUTEA
SĂ MAI FACĂ CEL
NEPRIHĂNIT?”
(PSALMII 11:3 CNS)**

Salvarea implorată de la Dumnezeu vine prin intermediul unui alt sfetnic, care i-a rămas credincios lui David: Huşai. Absalom preferă propunerea acestuia din urmă. Ahitofel, rănit profund în orgoliul său, nu suportă umilirea, sau în acelaşi timp vede şi eşecul tragic şi îşi pune capăt vieţii.

Prăbuşirea lui Ahitofel este un caz tipic al echilibrului labil. Când cineva părăseşte, din indiferent ce motive, terenul cel sigur al unui „aşa zice Domnul”, fundamentul moralităţii, mai devreme sau mai târziu va interveni căderea.

Nu este totuna pe ce anume te sprijini. Moise a fost în-
trebat de Domnul: „Ce ai în mână”, iar el a răspuns: „Un
toiag.” Era acel toiag care mai târziu a fost numit „toiagul
Domnului”, toiagul pe care l-a ridicat deasupra apelor Mă-
rii Roşii. Era toiagul cu care a lovit stânca din care a curs
apă. Fiecare om are un anumit toiag pe care se sprijină, care
devine vizibil mai ales în momentele de criză. Unii se spri-
jină pe portofelul lor (banii), alţii pe telefon (relaţiile lor).

Unii se bazează pe carele lor, alţii pe caii lor, dar noi ne
bazuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru. Ei se
îndoiesc şi cad, dar noi ne ridicăm şi rămânem în picioare.
(Psalmii 20:7-8 CNS)

Echilibrul stabil

Vorbim de echilibru stabil atunci când punctul de spri-
jin se află mai sus decât centrul de greutate al corpului
respectiv. Un exemplu în privinţa aceasta îl constituie pen-
dulumul. Chiar dacă sub acţiunea unei forţe el poate fi scos
din poziţia de echilibru şi va oscila la dreapta şi la stânga,
în final va reveni la poziţia verticală. Motivul constă în fap-
tul că pendulumul nu are punctul de sprijin în jos (echilibrul
labil), ci în sus.

Correspondentul acestei forme de echilibru în domeniul
vieţii spirituale are loc atunci când, pentru credincios, prin-
cipiile şi legile lui Dumnezeu nu constituie doar o suprafaţă
de sprijin, ci o autoritate superioară faţă de care este depen-
dent în orice circumstanţă a vieţii. Este posibil, chiar şi în
acest mod de raportare faţă de Dumnezeu, ca atacurile din
afară să ne scoată din poziţia de echilibru, să genereze anu-
mite „oscilaţii”, dar cine are sprijin sus în final va reveni me-
reu la starea de verticalitate, de calm şi încredere.

O ilustraţie elocventă în această privinţă este cazul pa-
triarhului Iov, la care vom face referire succint doar din
această perspectivă: „Era în ţara Uţ un om care se numea
Iov. Şi omul acesta era fără prihană şi curat la suflet. El se
temea de Dumnezeu şi se abătea de la rău. I s-au născut
şapte fii şi trei fete. Avea şapte mii de oi, trei mii de cămile,
cinci sute de perechi de boi, cinci sute de măgăriţe şi un
foarte mare număr de slujitori. Şi omul acesta era cel mai
cu vază din toţi locuitorii Răsăritului. (Iov 1:1-3 CNS)

În anul 1976, a apărut o carte a sociologului şi psiholo-
gului german Erick Fromm, cu titlul *Haben oder Sein* (A
avea sau a fi). Cartea, devenită curând „bestseller” (cea mai
bine vândută carte), şi care şi azi este considerată de mare

actualitate, arată că omenirea se împarte în două categorii
distincte. Unii trăiesc în conformitate cu verbul „a avea”,
ceea ce înseamnă că accentul este pus pe posedarea de va-
lori materiale. Această atitudine îi determină să fie egocen-
trici şi egoişti. Alţii trăiesc pe baza verbului „a fi”, ceea ce
înseamnă că pun accent pe valorile etice, pe virtuţi. Ei vor
să fie dreapţi, sinceri, buni, înţelegători ş.a.m.d. Nefericirea
este că majoritatea omenirii face parte din prima categorie.

Ceea ce este uimitor, în această prezentare observăm
două portrete literare paralele. Primul portret este alcătuit
în funcţie de verbul „a fi”, iar cel de-al doilea, în funcţie de
verbul „a avea”. Este uimitor faptul că cea mai veche carte
a Bibliei îl prezintă pe Iov în funcţie de ambele verbe. Dar
chiar în primul capitol este supus unui test prin care se
stabileşte care este totuşi dominantă între cele două: verbul
„a fi” sau verbul „a avea”. În prezentarea pe care Dumne-
zeu i-o face lui Iov în faţa unui for ceresc este menţionat
doar ceea ce este Iov, nimic din ceea ce are. De asemenea,
observăm că nici chiar Satana nu este deranjat de ceea ce
are Iov, ci de ceea ce este. Caracterul lui Iov este un reproş
continuu şi este un contraargument viu, care răstoarnă te-
za marelui răzvrătit că este imposibil ca cineva să păzească
cu sfinţenie legile lui Dumnezeu. De aceea este deranjat
enorm că cineva din domeniul „stăpânirii sale”, Pământul,
să ajungă la o asemenea performanţă. Argumentul său este
că credincioşia şi integritatea lui Iov sunt determinate de
profitul material obţinut ca binecuvântare de la Dumne-
zeu. Propune ca Iov să fie supus unui test: să i se ia tot ce
are şi atunci se va vedea cine **este**. Dumnezeu acceptă ca
Iov să fie testat. Ceea ce face ca testul să fie cu totul autentic
este faptul că Iov nu ştie că este testat.

În mai puţin de 24 de ore, Iov pierde tot ce are. Ge-
niul răului se vede şi în faptul că răpirea valorilor porneşte
de la cele mai puţin valoroase spre cele mai valoroase,
copiii, în ordine crescătoare şi fără nicio pauză. Mereu
supravieţuieşte doar câte un slujitor martor al nenorociri-
lor şi apare cu mărturia lui cutremurătoare, când cel ante-
rior abia şi-a sfârşit spusele. Reacţia lui Iov este uluitoare.
„Domnul a dat şi Domnul a luat, binecuvântat fie Numele
Domnului!” (Iov 1:21 CNS)

Testarea nu se opreşte aici: îi este afectată sănătatea,
soţia devine un sfetnic al Diavolului, iar prietenii veniţi
să-l mângâie se transformă în acuzatori necruţători.

Conform piramidei nevoilor umane, elaborată de
Adam Maslow, Satana l-a atacat pe Iov exact de la bază spre
vârf, în speranţa de a-l dărâma.

Este adevărat, în acest iureş necruţător venit din senin,
fără nicio explicaţie pentru el, venit din toate direcţiile, nu
este de mirare că Iov începe să oscileze: şi-a blestemat ziua
de naştere, pune întrebări cu privire la dreptate, dar în fi-
nal revine la poziţia de verticalitate, de echilibru sufletesc
stabil: „Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu şi că Se
va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici
pielea şi chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuşi

pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu. (Iov 19:25-27 CNS)

Din perspectiva „punctului de sprijin”, lucrurile arată astfel: „Fiindcă Mă iubește – zice Domnul – de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu. Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi. Îl voi satura cu viață lungă și-i voi arăta mântuirea Mea.” (Psalmii 91:14-1 CNS)

Psalmul 11, de la care a pornit meditația noastră, nu conține doar întrebarea atât de dificilă, ci conține și răspunsul: „Domnul este în Templul Lui cel sfânt, Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri.” (Psalmii 11:4 CNS)

Acesta este punctul pe care ne putem sprijini mereu. Acesta este „punctul fix” căutat de savatul antic Arhimede când spunea: „Dați-mi un punct fix, și voi mișca Pământul de la locul lui!”

Dacă am descoperit acest punct de sprijin, avem un nou răspuns la întrebarea de la care am pornit, iar ceea ce este încurajator – acest punct fix nu este doar un principiu, sau o teorie sigură, ci este o Persoană: Dumnezeu.

Echilibrul indiferent

Echilibrul indiferent are loc atunci când centrul de greutate și punctul de sprijin coincid. În cazul acesta, punctul de sprijin trebuie să pătrundă în centrul de greutate al corpului. Fizic este foarte greu de realizat. Dar, din punct de vedere spiritual, este realizabil și conferă cea mai mare siguranță. O asemenea persoană nu poate fi doborâtă niciodată de nimic și de nimeni. Despre această stare de echilibru dă mărturie apostolul Pavel în numeroase rânduri:

„Căci parcă Dumnezeu a făcut din noi, apostolii, oamenii cei mai de pe urmă, niște osândiți la moarte; fiindcă am ajuns o priveriște pentru lume, îngeri și oameni. Noi suntem nebuni pentru Hristos; voi, înțelepți în Hristos! Noi, slabi; voi, tari! Voi, puși în cinste; noi, disprețuiți! Până în clipa aceasta suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuiți, umblăm din loc în loc, ne ostenim și lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărăți, binecuvântăm; când suntem prigoniți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm. Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor.” (1 Corinteni 4:9-13 CNS)

Apoi continuă în aceeași gamă: „Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți.” (2 Corinteni 4:8-9 CNS)

Secretul este continuarea descoperirii punctului fix menționat mai sus: „Dumnezeu este în Templul Său din ceruri.” Apostolul continuă cu precizarea că omul trebuie să devină un templu în care să locuiască Dumnezeu: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:16 CNS)

Tocmai de aceea ne propune o autoverificare: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi?” (2 Corinteni 13:5 CNS)

Pe credincioșii care au ajuns la acest nivel al legăturii lor cu Dumnezeu, Pavel îi definește ca fiind superlativul biruinței – „mai mult decât biruitori”: „Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură (sau: zidire.) nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 8:37-39 CNS)

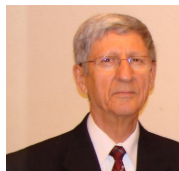
În cadrul experienței creștine poate avea loc un proces de creștere continuă, adică de trecere de la o formă de echilibru sufletesc la alta: de la echilibrul labil, la cel stabil, iar apoi la cel indiferent. Dar este posibil să existe concomitent toate cele trei forme de echilibru sufletesc. ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

PORUNCA CEA NOUĂ

După Cina premergătoare suferințelor Sale, Mântuitorul a zis către cei unsprezece ucenici rămași: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34). „Să vă iubiți unii pe alții” – Isus a rostit de două ori această propoziție imperativă în aceeași frază, am putea spune dintr-o suflare. Porunca era absolut nouă, nimeni și niciodată nu le ceruse oamenilor așa ceva.

**DĂRUIRE
DIN INIMĂ
ȘTEFAN
RADU**

Mă veți contrazice și aveți dreptate până când veți auzi tot ce vreau să spun. Se ceruse în trecut: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Când un învățător al legii, care a venit să-L ispitească pe Domnul, L-a întrebat care este cea mai mare poruncă din lege, El a răspuns:

«Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» În aceste două porunci se cuprinde toată legea și prorocii” (Matei 22:37-40).

Învățătorul legii nu-L întrebăse: „Ce poruncă nouă ne dai Tu?” ci: „Care este cea mai mare poruncă din lege?” Din lege, legea deja existentă și străveche, care este cea mai mare poruncă din ea? Domnul nostru Isus Hristos a citat versete din scrierile lui Moise: pentru iubirea față de Dumnezeu, din Deuteronomul 6:5, iar pentru iubirea față de aproapele, din Leviticul 19:18. Aceste porunci existau, nu erau deloc noi. Nu le-a formulat Isus atunci. Și El a încheiat discuția afirmând că „în aceste două porunci (iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele) se cuprind toată legea și prorocii”. Se cuprind, nu se înlocuiesc, nu se elimină.

Nu atunci, ci mai târziu, doar câteva zile mai târziu, Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; așa cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” De la cerința de a-l iubi pe altul ca pe sine, Isus a mers mult mai departe, cerându-le să se iubească unii pe alții așa cum i-a iubit El. Nimeni nu mai ceruse vreodată așa ceva: iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit eu. Și cum i-a iubit? Ne spune Ioan în capitoul 13:1: „Înainte de praznicul Paștelor, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt.

Prin urmare, porunca nouă era: „Iubiți-vă unii pe alții nu doar ca pe sine, ci așa cum v-am iubit Eu.” Nu mai este iubirea de sine termenul de comparație, ci iubirea lui Isus față de păcătoși. Când se cerea ca omul să-l iubească pe aproapele ca pe sine, se pornea de la considerentul că omul oricum se iubește pe sine.

E păcat? E așa cum a arătat apostolul Pavel în 2 Timotei 3, versetul 2, prima parte. În versetele 2-5, el înșiră 19 păcate specifice mai ales oamenilor timpului din urmă și începe cu acesta: „Căci oamenii vor fi iubitori de sine.” Dar tot el a scris în Efeseni 5:28,29: „Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos biserica.”

E numai normal și biblic să ne îngrijim trupurile, pentru că ele sunt temple ale Duhului Sfânt (vezi 1 Corinteni 6:19,20). O astfel de formă de iubire de sine este acceptabilă. Mai mult, cine își iubește nevasta se iubește pe sine. Această formă de iubire de sine este acceptabilă, nu este păcat. În fond, chiar când omul îl iubește pe aproapele, se iubește pe sine. În forma nevinovată, naturală, sănătoasă. Iubirea de sine devine păcat când se manifestă prin egoism, înfumurare, lăcomie, când înseamnă narcisism, căutarea obsesivă a atenției și a slavei oamenilor.

Mântuitorul a depășit cerința iubirii aproapelui ca pe sine și a cerut să-l iubim așa cum ne-a iubit El. El ne-a iubit mai mult decât pe Sine, pentru că Și-a dat viața pentru noi: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:5-8).

E prea mult? Pentru El nu a fost prea mult. El i-a iubit pe oameni până la capăt, până la sacrificiu de Sine, până la extrem, și-i va iubi în vecii vecilor. I-a iubit și pe cei care L-au urât, S-a rugat pentru cei care L-au ucis. Apostolul Ioan reia porunca cea nouă a Mântuitorului, lansând aceaștă chemare: „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați” (1 Ioan 3:16). ■

Ștefan Radu este pastor pensionar.

„AM FOST ÎN TEMNIȚĂ ȘI AȚI VENIT PE LA MINE...”

Înțelegând importanța cuvintelor Mântuitorului și necesitatea împlinirii lor nu doar în mod individual, ci și la nivelul bisericii locale, o parte din membrii comunității adventiste din Drobeta Turnu Severin s-a alăturat cu entuziasm rețelei de voluntari ASUP începând cu anul 2004, pentru a putea sluji, mai eficient și în mod organizat, acestor „foarte neînsemnați frați ai lui Isus” aflați în zona noastră.

În toți acești ani, obiectivul nostru principal a fost comunicarea adevărului, acela care, odată cunoscut, spunea Domnul Hristos, îi poate elibera (Ioan 8:32) chiar și pe cei privați de libertate. Desigur, activitățile subsumate acestui obiectiv au fost diverse și au căutat să satisfacă într-un mod echilibrat nevoile deținuților, atât cele spirituale, cât și cele fizice, intelectuale ori sociale, într-o manieră specifică mediului penitenciar.

Astfel, în cadrul întâlnirilor săptămânale au fost abordate subiecte religioase, de regulă studii biblice tematice, dar au avut loc și discuții născute din frământările participanților, cum ar fi reîncarnarea, vrăjitoria, spiritismul, tatuajele etc. Acestora li s-au adăugat seminare de educație civică, bune maniere, comportament adecvat, menite să contribuie la îmbunătățirea atât a relațiilor dintre deținuți, cât și a celor cu personalul penitenciarului. Un loc important l-au avut de asemenea și temele de educație sanitară și stil de viață sănătos, accentul fiind așezat mai ales asupra schimbărilor ce pot fi realizate chiar și într-un cadru în care aria decizională este semnificativ restrânsă.

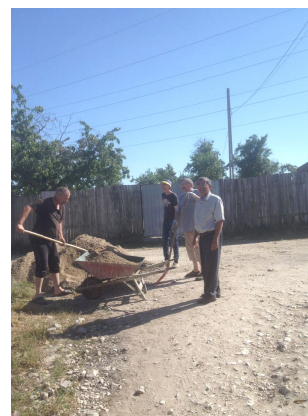
Pe lângă aceste întâlniri regulate, am avut parte și de bucuria câtorva extraordinare, când, cu ocazia unor sărbători creștine, deținuții, însoțiți de unii membri din conducerea penitenciarului, au asistat și contribuit prin poezii și cântări la realizarea unor programe muzicale deosebite, în localul bisericii noastre. La final, cum era de așteptat, li s-au oferit pachetele cu alimente și alte obiecte solicitate de ei.

Pentru deținuții a căror eliberare urma să aibă loc într-un viitor apropiat, s-a căutat, prin consiliere psihologică și cursuri de formare profesională, facilitarea pregătirii pentru o lume, cel mai adesea, radical schimbată față de cea pe care o cunoșteau cu ani în urmă, la intrarea în penitenciar. Mulți dintre

FRĂȚI
CU ISUS
BENONE
VIȘAN

„ORI DE CÂTE
ORI AȚI FĂCUT
ACESTE LUCRURI
UNUIA DIN
ACEȘTI FOARTE
NEÎNSEMNAȚI
FRĂȚI AI MEI, MIE
MI LE-AȚI FĂCUT.”
(MATEI 25:40)

aceștia au primit din partea bisericii, cu ocazia eliberării, îmbrăcăminte, produse de strictă necesitate, alimente, uneori obiecte de mobilier și, de asemenea, în unele ocazii, voluntarii ASUP au fost cei de pe ale căror telefoane foștii deținuți și-au sunat familiile sau în ale căror mașini au plecat pe drumul spre casele și spre noile lor vieți.

Tot la acest capitol putem menționa și faptul, de altfel comun tuturor filialelor ASUP, că voluntarii sunt cei care păstrează legătura dintre deținut și familia sa, cei care asigură de multe ori transportul familiei pentru întâlnirea de la penitenciar și, atunci când este nevoie, cei care îngrijesc într-o oarecare măsură de trebuințele celor rămași acasă.

Un element de noutate, chiar în curs de desfășurare și mult apreciat de conducerea penitenciarului, este implicarea bisericii în renovarea capitală a locuinței unui fost deținut care, după lunga ispășire a pedepsei pentru o crimă, rămas *singur pe lume*, și-a găsit în pragul iernii casa parțial dărâmată, total inadecvată pentru a fi locuită fără reparații serioase. Modelul acesta de preocupare mai atentă față de cei care se întorc în libertate, uneori poate nepregătiți pentru aceasta, folosit cu înțelepciune, credem că poate oferi un plus consistent misiunii noastre.

Bineînțeles, nu toate aspectele activității noastre sunt exact așa cum ni le-am dori. O problemă majoră cu care ne confruntăm în ultimul an este schimbarea zilei în care au loc întâlnirile, de la sâmbătă la miercuri, decizie motivată prin lipsa personalului necesar în weekend. Pe lângă aceasta, în ultimele luni, din cauza creșterii numărului de activități ce au loc în cursul săptămânii, programul a fost redus de la două ore la o oră. Mai putem adăuga și faptul că numărul voluntarilor dispuși să participe în cursul săptămânii nu este întotdeauna suficient, iar numărul participanților la întâlnirile noastre nu este întotdeauna entuziasmant.

Însă alegând să privim mai mult la binecuvântările prin care Dumnezeu conduce această lucrare decât la nerealizările noastre, mai degrabă la Cel ce ne-a trimis decât la ceea ce ne împiedică, putem fi recunoscători pentru privilegiul acestei slujiri, încrezători în reușita ei și hotărâți să ne rugăm stăruitor pentru călăuzirea Duhului Sfânt, ceea ce vă invităm și pe dumneavoastră să faceți chiar acum... Vă mulțumim! ■

Vișan Benone, voluntar ASUP Drobeta Turnu Severin

HERGHELIA MISSION SCHOOL
life changing experience

CHRIST

ALĂTURĂ-TE ACUM
PROGRAMULUI DE PREGĂTIRE
A MISIONARILOR MEDICALI

1.10.2018 - 31.8.2019

ÎNVAȚĂ LA CURSURI

AJUTĂ ÎN CĂLĂTORIA MISIONARĂ

APLICĂ ÎN PROIECTE

PRACTICĂ ÎN INTERNSHIP

"Dumnezeu a avut un singur Fiu și pe Acela L-a făcut misionar."
David Livingstone

INFORMAȚII ȘI ÎNSCRIERI
+40 754 390 183
www.scoalaherghelia.ro

DILEMA CREȘTINISMULUI – SABATUL (3)

In acest articol vom continua să răspundem argumentelor nebiblice folosite de mulți creștini pentru a scuza călcarea poruncii a patra din Decalog.

„Legea a fost dată evreilor. Noi suntem creștini.”

Deși este unul dintre cele mai des folosite argumente, el nu are nimic de-a face cu Biblia.

Conform Sfințelor Scripturi, creștinii dintre neamuri alcătuiesc Israelul spiritual și Legea lui Dumnezeu stă la baza legământului cu poporul Său din toate timpurile, indiferent că sunt creștini dintre iudei sau creștini dintre neamuri (Exodul 24:1-8; 34:27; Ieremia 31:33,34; Evrei 8:10-12; Apocalipsa 12:17; 14:12). Venirea lui Isus Hristos și propovăduirea Evangheliei la neamuri nu a anihilat făgăduințele făcute lui Israel, ci a făcut pe cei dintre neamuri părtași la aceleași făgăduințe (Efeseni 2:11-22). *Creștinii dintre neamuri sunt altoiți în trunchiul spiritual al adevărului și, împreună cu creștinii dintre iudei, alcătuiesc poporul lui Dumnezeu, Israelul spiritual* (Romani 11, în special versetele 16-24). Adevărații urmași ai lui Isus se disting nu neapărat prin tăierea împrejur a cărnii, ci prin tăierea împrejur a inimii (Deuteronomul 10:16; Ieremia 9:25; 1 Corinteni 7:19; Galateni 5:6; 6:15; Efeseni 2:11-20; 1 Ioan 2:3; 3:24; Ioan 15:14 etc.). Legământul cel nou făcut în Domnul Hristos nu înlătură Legea lui Dumnezeu, ci o scrie în inimă și în minte (Evrei 8:10-12).

Israelul spiritual este alcătuit din oameni în a căror inimă sălășluiește Domnul Hristos și în care tronează legea Sa, indiferent că ei sunt iudei sau neamuri. Pe ultima pagină a Scripturilor stă scris: „Ferice de cei ce păzesc poruncile ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate” (traducerea celor mai vechi manuscrise ale pasajului din Apocalipsa 22:14). Astfel, a aduce ca scuză faptul că nu păzești legea pentru că tu nu ești evreu (jidani), ci creștin este simplu echivalentul pierderii mântuirii.

„Sabatul este dat evreilor, iar duminica este dată creștinilor.”

Argumentul este o extensie a argumentului precedent. El pleacă de la premisa că există o diferență între iudei și neamuri și că, după cum Dumnezeu a dat sabbatul iudeilor, tot astfel El a dat duminica, drept zi de odihnă și închinare, celor dintre neamuri. Toate cele trei aspecte ale acestei premise sunt greșite: a) în Noul Testament nu există nicio diferență între iudei și neamuri (Galateni 3:28); b) conform Sfințelor Scripturi, atât în Noul

cât și în Vechiul Testament, Sabatul a fost dat omului și nu doar unui singur popor (Geneza 2:1-3; Ezechiel 20:12,21; Marcu 2:28); și c) nu există nici măcar un verset în Sfânta Scriptură care să ateste că duminica a fost dată celor dintre neamuri.

Domnul Hristos și apostolii nu numai că nu au schimbat Legea lui Dumnezeu (Matei 5:17), ci prin învățătura și exemplul vieții lor au pecetluit necesitatea păstrării ei pentru veșnicie. Este împotriva caracterului și naturii lui Dumnezeu ca legea Lui să fie schimbată. În Dumnezeu nu este „nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17; vezi de asemenea Evrei 13:8; Numeri 23:19; 1 Samuel 15:29; Maleahi 3:6; Romani 1:29) și Isaia vestește un timp când neamurile se vor alipi de Israel păstrând Sabatul ca semn veșnic (vezi Isaia 55:1-56:8).

„Biblia ne spune că apostolul Ioan păstra ziua duminicii când se afla pe insula Patmos.”

Argumentul este specific credincioșilor din România pentru că el se bazează pe traducerea sinodală a Bisericii Ortodoxe din România a versetului 10 din capitolul 1 din cartea Apocalipsa. Traducerea însă nu respectă originalul și îi duce în eroare pe cititori. Vom pune în fața cititorilor traducerea sinodală și traducerea directă a originalului grecesc:

Traducerea sinodală românească: „În ziua duminicii (zi de duminică) eram în Duhul.”

Traducerea originalului grecesc: „Eram în Duhul în Ziua Domnului (*kuriake hemera*)”

Este ușor de observat că traducerea sinodală parafrazează originalul biblic schimbându-i sensul. Unii susțin că traducerea sinodală se bazează nu pe originalul grecesc, ci pe traducerea în latină a acestuia, unde expresia *kuriake hemera* („ziua Domnului”) apare ca *dies domini*, de unde provine termenul de duminică în limba română. Totuși traducerea sinodală nu respectă nici sensul manuscriselor latine, pentru că, deși termenul de *duminică* provine din latină, *dies domini* se traduce tot cu „ziua Domnului” (*dies* = ziua, *domini* = Domnului). Unele ediții menționează la subsol sensul în original al

**UN SEMN
VEȘNIC
PAUL
BOERU**

**„FERICE DE CEI CE
ÎȘI SPALĂ HAINELE,
CA SĂ AIBĂ DREPT
LA POMUL VIEȚII ȘI
SĂ INTRE PE PORȚI
ÎN CETATE!”
(APOCALIPSA
22:14)**

expresiei, dar altele nu menționează nimic și-i lasă în felul acesta pe cititori să creadă că, pe timpul lui Ioan, duminica (prima zi a săptămânii) era deja o zi aparte, o „zi a Domnului”. Versetul apare în felul acesta ca o dovadă în favoarea schimbării Sabatului zilei a șaptea cu duminica, ziua întâi a săptămânii. Din nefericire pentru aceștia, termenul nu apare în nici măcar unul din manuscrisele vechi ale Bibliei, atât grecești sau latine. Mai mult, ziua întâi a săptămânii este numită în scrierile latine ale vremii *dies solis* (ziua soarelui) și nicidecum *dies domini*.

Un alt aspect care ar trebui să dea de gândit celor ce își scuză atitudinea față de Sabatul biblic cu versetul din Apocalipsa 1:10 este că, în creștinismul latin al primelor secole, ziua a șaptea era numită *sabato* (sabat), iar ziua întâia era numită *dies solis* (ziua soarelui). Aceasta deosebea ziua a șaptea și nu ziua întâi a săptămânii ca zi de închinare. Multe culturi încă păstrează în numele zilelor sensul original păgân, împreună cu nomenclatura creștinismului primar. De fapt în peste 105 limbi moderne, numele zilei a șaptea a săptămânii este preluat din mesajul Sfințelor Scripturi (e.g., în spaniolă, *sabado*, în românește, *sâmbăta*, în rusă *subota* etc.).

În contextul discuției cu privire la nomenclatura zilelor săptămânii, este important să amintim de decretul lui Constantin cel Mare, din anul 321 d.Hr., care la data aceea era deja un adept al creștinismului:

„Toți judecătorii, locuitorii din orașe și meseriași să se odihnească în venerabila zi a soarelui (*dies solis*). Oamenii de la țară se pot ocupa însă în voie de cultivarea câmpurilor, pentru că se întâmplă adesea că nu există zile mai potrivite pentru semănarea grâului în brazde sau a vițelor în șanțuri. Astfel, câștigul oferit de providența cerească să nu dispară din cauza ocaziei unui timp scurt.” (Joseph Cullen Ayer, *A Source Book for Ancient Church History*, New York: Charles Scribner's Sons, 1913, div. 2, pp. 284, 285)

Decretul lui Constantin cel Mare este semnificativ în privința nomenclaturii zilelor săptămânii în secolul al IV-lea al erei creștine. Deși adept politic al creștinismului, el încă numește ziua întâia cu *dies solis* și nicidecum cu *dies domini*, ori *dominica*. Decretul este de asemenea important pentru faptul că arată sursa politică a schimbării importanței zilelor săptămânii. Prin decretul său, el a încercat să unească creștinismul cu păgânismul, în care ziua întâi a săptămânii era considerată ca „venerabila zi a soarelui”. Din nefericire, biserica a capitulat în fața influențelor politice ale timpului și a intrat în noaptea Evului Mediu.

De fapt, pasajul din Apocalipsa 1:10 este un argument puternic în favoarea păzirii Sabatului poruncii a patra a Decalogului. Termenul „ziua Domnului” se aplică în Scripturi doar la Sabatul zilei a șaptea a săptămânii (Isaia 58:13) sau la ziua profetică a judecății lui Dumnezeu (Exodul 32:34; Plângeri 1:12; Romani 2:5). În primul caz, termenul se referă la ceva concret, la o zi specifică a săptămânii. În cel de-al doilea caz, termenul se referă la un eveniment prin

care Dumnezeu Își descoperă supremația asupra forțelor universului. Evenimentul în sine poate sau nu să fie limitat la o singură zi calendaristică.

Contextul imediat al pasajului ne ajută să identificăm „ziua Domnului” cu Sabatul zilei a șaptea. În versetul 9, Ioan prezintă câteva lucruri concrete ca introducere la viziunile pe care le-a avut: unde se afla (pe insula Patmos) și de ce se afla acolo (din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus). Versetul 10 continuă aceeași linie narativă, furnizându-ne informații temporale ale evenimentului descoperirii divine: Ioan primește viziunile din Apocalipsa în „ziua Domnului”, ziua Lui cea sfântă.

„Noi suntem slujitorii legământului celui nou.”

Cu toate că argumentul acesta este des folosit, expresia în sine nu se găsește niciodată în Scripturi. Ceea ce se susține este că legământul cel nou înlocuiește legământul cel vechi și, întrucât legământul cel vechi era întemeiat pe lege, obligativitate păstrării legii nu mai există în timpul noului legământ.

Biblia vorbește într-adevăr de mai multe legăminte: legământul făcut cu omul în Grădina Edenului (Geneza 3:15), legământul făcut cu Noe și familia lui după potop (Geneza 9:8-17), legământul făcut cu Abraam (Geneza 12:1-3; 15:18-21), legământul făcut la Sinai cu întreg poporul Israel ieșit din Egipt (Exodul 24:3-8), legământul cu poporul care a trecut Iordanul și a cucerit sau urma să cucerească Canaanul (Iosua 5:1-8; 24:24-27), legământul cu David (2 Samuel 7:12-13), legământul cu poporul care a

ieșit din robia babiloniană (Neemia 9:38), și bineînțeles legământul „cel nou” de pe Golgota (Matei 26:28 etc.).

Deși Noul Testament face referire directă la mai multe din legămintele menționate mai sus, deosebirea între legământul încheiat la Sinai (legământul cel vechi) și legământul încheiat pe crucea Golgotei (legământul cel nou) este în mod deosebit accentuată. Pavel pare a se ocupa în mod special de această deosebire (vezi 2 Corinteni 3:7-11; Galateni 3:15-29; Evrei 8:6 – 10:18 etc.) și dă de înțeles că diferența între cele două constă în următoarele aspecte:

Timp și circumstanțe – legământul de la Sinai era temporar, pe când legământul de pe Golgota era veșnic; unul era pecetluit cu sângele vițelilor și țapilor, iar celălalt, cu sângele Fiului lui Dumnezeu; unul era exprimat prin simboluri și tipuri, pe când celălalt reprezenta realitatea;

Făgăduințe – legământul cel vechi se baza pe făgăduința poporului, pe când legământul cel nou se baza pe făgăduința lui Dumnezeu;

Scop – legământul de la Sinai viza un singur popor, Israelul trupesc, în timp ce legământul de pe Golgota era universal în scop și viza toate națiunile pământului.

Împlinirea Legii – Legea a constituit baza tuturor legămintelor lui Dumnezeu cu omul, dar legea de la Sinai era scrisă pe table de piatră, în timp ce în legământul cel nou aceeași lege urma să fie scrisă în inima oamenilor.

Astfel, argumentul că credincioșii noului legământ nu mai trebuie să păstreze legea lui Dumnezeu este zădărnici de înseși caracteristicile acestui legământ: legea lui Dumnezeu urma să fie scrisă în inima lor și pusă în mintea lor (Evrei 8:8-12; 10:16,17). Și întrucât cei ce folosesc argumentul acesta vor în realitate să scape de obligativitatea păstrării Sabatului și nu de întreaga Lege, pentru a elimina orice confuzie, profetul Isaia leagă Sabatul în mod direct de legământul cel nou, încheiat cu toate neamurile:

„Așa vorbește Domnul: «Păziți ce este drept și faceți ce este bine, căci mântuirea Mea este aproape să vină și neprihănirea Mea este aproape să se arate. Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească, și stăpânindu-și mâna, ca să nu facă niciun rău!»

Străinul care se alipește de Domnul să nu zică: ‘Domnul mă va despărți de poporul Său!’ Și famenul să nu zică: ‘Iată, eu sunt un copac uscat!’»

Căci așa vorbește Domnul: «Famenilor care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce-Mi este plăcut și vor stărui în legământul Meu, le voi da în Casa Mea și înăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bun decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge.

Și pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului, ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile-de-tot și jertfele lor vor fi permise pe altarul Meu,

căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.”

Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel: «Voi mai strânge și alte popoare la cei strănși acum din el.»”

ARGUMENTE APARENT BIBLICE

Argumentele din această categorie se folosesc de versete biblice cu privire la lege, dar care sunt aplicate în exclusivitate doar cu privire la Sabat. Prin faptul că fac referire la Biblie, ele dau aparența suportului biblic pentru împotrivirea față de Sabatul zilei a șaptea. Totuși, după cum se va vedea, nu există decât un singur verset în întreg Noul Testament care să menționeze Sabatul cu nuanță negativă. Acest pasaj se găsește în Coloseni 2:16 și ne vom ocupa de el după ce vom trece în revistă toate celelalte referințe biblice folosite ca suport împotriva păstrării Sabatului.

„Apostolul Pavel ne spune că nu este nicio problemă dacă considerăm toate zilele la fel.” (Romani 14:5-6)

Este important să vedem în primul rând ce spune pasajul care pare a susține această idee:

„Unul socotește o zi mai presus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui. Cine face deosebire între zile pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile pentru Domnul n-o face.”

După cum se poate vedea, Pavel nu face referire la Sabat în acest pasaj (de fapt nicăieri în Epistola către romani nu se face referire la Sabat). De unde putem ști că Pavel nu are în vedere ziua Sabatului când el spune că „unul socotește o zi mai presus decât alta”? Iată câteva argumente ușor de observat:

Ziua a șaptea este singura zi în Biblie care are un nume, *Sabat*. Faptul că Pavel nu folosește numele dat de Dumnezeu acestei zile denotă clar că el are în vedere celelalte zile, care nu au nume în Biblie.

Pavel are în vedere deosebirea între zile făcută de oameni, și nu de Dumnezeu („unul socotește o zi mai presus decât alta...”). Atunci când Dumnezeu deosebește o zi de celelalte și când Domnul Hristos Însuși Se identifică pe Sine ca Domn al acestei zile (Marcu 2:28), omul nu poate să pună sub semnul îndoielii sau să exprime opinii diferite cu privire la ziua aceasta. De aceea, deosebirea făcută de credincioșii din Roma viza celelalte zile ale săptămânii, și nu ziua pe care Dumnezeu Însuși a pus-o deoparte.

A spune că Pavel susține că noi putem desconsidera deosebirea pe care Dumnezeu Însuși a făcut-o între zilele săptămânii ar însemna să-l considerăm pe Pavel ca împotrivindu-se în mod direct lui Dumnezeu. Aceasta ar fi cea mai mare anomalie de interpretare a cuvintelor lui Pavel.

Pavel face clar la începutul capitolului că el se adresează fraților care se ocupau de „păreri îndoielnice” (Romani 14:1). Sabatul nu a fost niciodată o problemă îndoielnică în

Scripturi și învățătura cu privire la el este una dintre cele mai clare învățături ale Bibliei.

La cele prezentate mai sus, putem adăuga câteva informații culturale de care Biblia vorbește și care ne pot ajuta în interpretarea pasajului. Cultura iudaică era înțesată de tot felul de reguli, printre care era și deosebirea între zilele săptămânii dedicate posturilor sau anumitor activități ceremoniale. În Luca 18:2, de exemplu, Domnul Hristos ne spune că fariseii obișnuiau să postească de două ori pe săptămână. Tradiția iudaică confirmă această practică și specifică faptul că zilele recomandate pentru post erau ziua a treia și a cincea (marțea și joia). Era interzis postul în ziua Sabatului pentru că această zi era o zi de sărbătoare, un lucru pe care însăși Biserica Ortodoxă îl păstrează, evitând să prescrie posturi în ziua a șaptea a săptămânii.

Un alt aspect care ne ajută să înțelegem problemele bisericii din Roma era faptul că ea era compusă atât din creștini de origine iudaică, precum și dintre neamuri. Fiecare dintre aceștia îmbrățișau creștinismul cu toată inima, dar păreau să aibă greutatea să se debaraseze de obiceiurile culturale încetățenite. Astfel, în timp ce creștinii veniți dintre neamuri aveau multe de învățat, iudeii creștini aveau multe de dezvățat. Era greu pentru un iudeu, de exemplu, să se debaraseze peste noapte de obiceiurile păstrate cu grijă toată viața lui (e.g., postul de două ori pe săptămână), mai ales când religia pe care a practicat-o era în mare parte biblică și constituia baza noii credințe. Dacă unele din aceste obiceiuri dădeau un avantaj vădit creștinilor dintre iudei (e.g., obiceiurile bazate pe Scriptură ca păstrarea Sabatului, dieta biblică etc.), alte obiceiuri constituiau un obstacol major în condițiile din diaspora (e.g., obiceiurile de obârșie umană, cum ar fi spălarea paharelor și a urciilor, abținerea ceremonială de la anumite alimente și păstrarea sărbătorilor iudaice, lipsa oricărei legături cu cei dintre neamuri etc. vezi Marcu 7:2-4; Coloseni 2:14-17, 20-23). Chiar și apostolii, cu toate că se aflau sub influența continuă a Duhului Sfânt, aveau încă probleme cu aceste obiceiuri (vezi Faptele 20:16; 1 Corinteni 16:8; Faptele 10:28; Galateni 2:12,13). Unele dintre aceste obiceiuri nu

erau rele în ele însele (de exemplu, postul de două ori pe săptămână), dar puteau să devină peste noapte un focar de dispute interminabile, care puteau să-i afecteze pe frații noi în credință sau pe cei proveniți dintre neamuri.

„Noul Testament ne spune că singura zi importantă este ziua de astăzi.” (cu referire la Evrei 3:7-9)

Din nou, o citire a pasajului scoate în evidență că el nu amintește și nu vizează Sabatul zilei a șaptea:

„De aceea, cum zice Duhul Sfânt: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie, unde părinții voștri M-au ispitit și M-au pus la încercare și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani!»” (Evrei 3:7-9)

După cum se poate observa, Pavel vorbește despre importanța clipei prezente în privința mântuirii și despre pericolul răzvrătirii prin necredință și neascultare. Ziua de „astăzi” nu este pusă în contrast cu ziua de „Sabat”, ci cu „ziua răzvrătirii” și „ziua ispitirii în pustie”. Pavel face referire la evenimentul care a dus la hotărârea lui Dumnezeu ca niciunul din poporul care a ieșit din Egipt „să nu intre în odihna Lui” (vezi Evrei 3:11 și Numeri capitolul 14). Ziua aceea a fost o zi a răzvrătirii și ispitirii, o zi a necredinței și neascultării. Astfel, argumentul se întoarce împotriva celor ce se împotrivesc poruncii directe a lui Dumnezeu de a păstra Sabatul, pentru că exact această atitudine a făcut ca poporul să nu intre în Canaan: necredința și neascultarea de poruncile divine (Evrei 3:13-19; 4:2,6). Mai mult, Sfintele Scripturi fac clar că una din poruncile în care ei și-au dat pe față răzvrătirea a fost porunca Sabatului (vezi Exodul 16:28; Ezechiel 20:13).

Argumentul este de asemenea contrazis de contextul largit al pasajului. În capitolul 4, Pavel ne spune că adevărata odihnă pe care generația de oameni care a ieșit din Egipt a refuzat-o nu a fost odihna Sabatului sau odihna Canaanului, ci a fost „odihna mântuirii”. Atât Sabatul pe care Dumnezeu l-a dat omului la creațiune (4:4), cât și Canaanul pământesc, unde poporul până la urmă a ajuns prin Iosua (4:8), au fost tipuri ale adevăratei odihne spirituale care se găsea în Hristos. Totuși, pentru a nu crea nicio confuzie, Pavel face clar în Evrei 4:9 că „rămâne” dar o odihnă a Sabatului pentru poporul lui Dumnezeu” (traducere după original, *sabatizmo* – „odihna specifică a Sabatului”). Faptul că obligativitatea păstrării poruncii a patra a Decalogului încă „rămâne” este văzut și din instrucțiunile directe ale Domnului Hristos ca ucenicii să se roage „ca fuga lor să nu fie iarna sau într-o zi de Sabat” (Matei 24:20). Este văzut mai departe din însăși viața și învățăturile apostolilor, care își încetau activitatea cotidiană din timpul săptămânii și se ocupau în exclusivitate de cele spirituale în ziua Sabatului (Faptele 18:3,4). ■

Dr. Paul Boeru este pastor în Australia.

ADVENTISMUL ISTORIC (3)

Promotorii vechii hristologii (1897–1957)

Suntem nevoiți să prelungim acest periplu istoric, pentru a deveni conștienți de virtuțile și viciile teologice existente de fiecare parte a disputei analizate și pentru a percepe importanța subiectului, în contextul viziunii apocaliptice adventiste. În acest număr, vom urmări amploarea răspândirii conceptului despre vulnerabilitatea totală a naturii umane a lui Isus, până la jumătatea secolului trecut. Vom prezenta, în numerele viitoare, apariția și dezvoltarea noii hristologii, rezistența vechii hristologii, dialogul dintre cele două opinii până în zilele noastre, analiza unor afirmații biblice și a unor afirmații ale E.G. White al căror sens este disputat și, în final, validitatea sau invaliditatea conceptului lui Andreasen despre ultima generație.

Persistența hristologiei lui Waggoner

Am observat că teologia întrupării lui Dumnezeu Fiul în „asemănarea cărnii păcatului” s-a dezvoltat în biserică după Conferința de la Minneapolis 1888. Pionierii din perioada 1844–1888 nu discutaseră acest aspect, dar acceptau ca de la sine înțeleasă poziția ortodoxiei protestante, că Isus a luat natură umană nepăcătoasă, ca a lui Adam cel necăzut. Așadar, „noua teologie” de astăzi este anterioară celei „vechi”. Felul în care se adresează Waggoner în scrisoarea deschisă din 1888 către președintele Butler arată că el intuia reacții negative în ce privește afirmația sa că Domnul Hristos a venit în natura umană păcătoasă.¹

Indiferent dacă această subliniere a fost un progres teologic sau o eroare, cert este că ea a fost fără alternativă în publicațiile adventiste timp de circa 60 de ani. Numai în perioada 1895–1896, periodicele adventiste au publicat peste 250 de declarații ale liderilor care afirmau natura umană căzută a Celui Întrupat. Între anii 1897 și 1915 s-au publicat peste 170 afirmații de acest gen, semnate de E.G. White și peste 200 aparținând altor autori (Jones, Waggoner, Prescott și alții). Din 1915 și până în 1952, s-au publicat aproximativ 200 de afirmații ale unor autori diferiți (pastori, profesori, editori, administratori, inclusiv

președinți de Conferință Generală), care au promovat același punct de vedere.²

Teologia lui W.W. Prescott

William Warren Prescott (1855–1944) a fost unul dintre foarte puținii lideri adventiști cu pregătire superioară din generația lui. Din părinți milleriți – fusese profesor de limbi clasice, director de liceu și jurnalist – a devenit adventist de ziua a șaptea în 1885, după care a fost însărcinat cu organizarea și dezvoltarea învățământului adventist.³ A fost vicepreședinte al Conferinței Generale (1901), responsabil cu publicațiile și editor. În 1888, la Minneapolis, Prescott a fost atât de șocat de discuțiile ostile și batjocoritoare ale unora, încât a părăsit conferința pentru câteva zile, înainte de încheiere. El era inițial de partea opusă mesajului lui Waggoner, dar după ce l-a studiat personal, l-a susținut deschis din 1893 și până la sfârșit (1944).

La Sesiunea CG din 1895, Prescott a ținut șase predici cu subiectul „The Divine Human Family”, structurate pe tema identității depline a lui Hristos cu natura umană. În Australia, Prescott a predicat de asemenea doctrina întrupării lui Isus în natura noastră păcătoasă, ca înlocuitor și exemplu al nostru:

„Observați iarăși acest gând: Deși Isus Hristos a luat *carne păcătoasă* — carnea în care noi păcătuim — totuși, golindu-Se de Sine Însuși și primind plinătatea lui Dumnezeu în Sine Însuși, Dumnezeu a putut să-L ferească de a păcătu în această *carne păcătoasă*. Așa că, chiar dacă El S-a arătat (manifestat) în *carne păcătoasă*, Dumnezeu, prin Duhul și puterea care locuiau în El, L-a păzit de a păcătu în această *carne păcătoasă*.”⁴

Scriptura nu ne-a lăsat în nesiguranță cu privire la ce fel de carne și sânge a luat Isus când Dumnezeu a trimis pe propriul Său Fiu în asemănarea cărnii păcătoase... Carnea pe care a luat-o Isus prin naștere când a venit aici este singurul fel de carne pe care l-ar putea lua cineva care se

William Warren Prescott

naște dintr-o femeie, și aceasta este carnea păcatului... El nu a luat asemănarea omului așa cum era Adam înainte de a păcătui, ci a coborât până la nivelul la care omul căzuse.... și a luat asupra Sa carnea păcatului.⁵

Întrucât Prescott folosea, ca și Jones, Wagoner și Ellen White, expresia favorită din Romani 8:3 (*in the likeness of sinful flesh*), unul dintre cititori a făcut un comentariu foarte interesant: „Eu observ că Scriptura nu zice că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în carne păcătoasă, ci în asemănarea cărnii păcătoase, ceea ce pentru mine este o declarație foarte diferită.”

Ca răspuns la această obiecție, Prescott a publicat în *Review* un articol în care contestă validitatea obiecției. El afirmă că, dacă în expresia „asemănarea cărnii păcătoase”, Pavel ar fi dorit să evite interpretarea „în carne păcătoasă”, ar fi spus direct: „într-o carne fără păcat”. Apoi a citat textul din Filipeni 2:7, unde apare expresia comparabilă „în asemănarea oamenilor”, adică Hristos a devenit complet asemenea oamenilor (cum suntem noi), nu în sensul că doar semăna cu noi. Pentru a sublinia necesitatea acestei întrupări în chiar natura omului căzut, Prescott a citat Evrei 2:10-18, arătând că rolul lui Isus ca preot implica nu doar nevinovăția (viață fără păcat), ci și experimentarea și învingerea acelorași probleme și ispite cu care se confruntă oamenii în general.⁶

Hristosul vechii Școli de Sabat

Sabbath School & Personal Ministries

ȘCOALA DE SABAT A FOST, DE ASEMENEA, UN INSTRUMENT AL DISEMINĂRII TEOLOGIEI ÎNTRUPĂRII LUI ISUS ÎN NATURĂ UMANĂ CĂZUTĂ.

Sămânța divină a putut manifesta slava lui Dumnezeu în carne păcătoasă, încât a dovedit victorie absolută și perfectă asupra oricărei tendințe a cărnii. Aceasta este victoria credinței noastre; pentru că astfel va locui Hristos în carnea noastră, pentru a învinge eul și păcatul. Vezi Galateni 2:20; 1 Ioan 4:1-5.” „Isus era Dumnezeu în carne păcătoasă, acționând în favoarea păcătoșului. El S-a făcut pe Sine una cu omenirea. A luat asupra Sa

vaiurile, nevoile și păcatele umanității, astfel încât El a simțit în mod conștient și acut problemele ei, așa cum niciun alt suflet nu a simțit vreodată.”⁷

Afirmații similare se găsesc și în studiile biblice din 1913, pentru trimestrele 1, 2 și 4. Referindu-se la o sursă neadventistă, care respinge doctrina întrupării lui Isus în natură căzută ca fiind „revoltătoare”, studiul Școlii de Sabat afirma: „Respingând ideea că Isus a avut carnea și sângele nostru..., Babilonul modern neagă de fapt adevărul vital al creștinismului, deși pretinde că îl mărturisește. Aceasta este *taina fărădelegii*”. Aceeași învățătură se dădea și în primul semestru din 1914.⁸

Alte publicații în aceeași cheie

În afară de cărțile publicate de Jones, Wagoner și Prescott, s-au publicat și scrierile altor autori care au susținut de asemenea doctrina întrupării în natură căzută. Au fost proeminente cartea lui Uriah Smith, *Looking unto Jesus* (Privind la Isus, 1897) și cartea lui Milton C. Wilcox, *Questions and Answers* (Întrebări și răspunsuri, 1911).

O carte adventistă reprezentativă, publicată de *Review and Herald* în 1889 și reeditată de multe ori până în 1949, având aproape un milion și jumătate de exemplare distribuite în toată lumea, este *Bible Readings for the Home Circle* (Lecturi biblice pentru cercul familiei) – o carte foarte instructivă, cu autori multipli și nenumiți, este un fel de mică enciclopedie de subiecte biblice, întreșute cu poezii foarte frumoase, fiecare subiect fiind tratat sub formă de întrebări și răspunsuri. În ediția din 1889, la întrebarea: „De ce a venit Hristos pe pământ” este citat textul din Romani 8:3-4, unde autorii adaugă: „Adică, pentru ca noi să putem împlini în mod desăvârșit legea lui Dumnezeu – lucru pe care nimeni nu-l poate face de la sine.”⁹ Începând cu 1915, editorii au introdus următoarea notă:

„În umanitatea Sa, Hristos S-a împărtășit de firea noastră păcătoasă, căzută. Dacă nu a fost așa, atunci El nu a fost făcut în toate

asemenea fraților Săi și nu a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, nu a biruit cum și noi trebuie să biruim și, în acest caz, nu este acel Mântuitor complet și desăvârșit de care are nevoie omul pentru a fi mântuit. Ideea că Hristos S-ar fi născut dintr-o mamă imaculată și fără păcat, că nu a moștenit nicio tendință spre păcat, și de aceea nu a păcătuit, Îl îndepărtează de tărâmul unei lumi căzute, adică chiar din locul unde ajutorul Lui este necesar. De partea Sa omenească, Hristos a moștenit exact ceea ce fiecare copil al lui Adam moștenește — o natură păcătoasă. De partea Sa divină, El a fost conceput și născut de la Duhul. Toate acestea s-au făcut pentru a așeza omenirea pe un teren avantajos și pentru a demonstra că, în același fel, oricine este născut din Duhul poate câștiga victorii asemănătoare asupra păcatului în propria sa natură păcătoasă. Astfel, fiecare trebuie să biruiască așa cum a biruit Hristos (cf. Apocalipsa 3:21). Fără această naștere nu poate exista nicio victorie asupra ispitei, sau salvare din păcat (Ioan 3:3-7).¹⁰

În ultima ediție a cărții (1949), după ce reafirmă întruparea lui Isus „în asemănarea cărnii păcătoase”, editorii îl citează pentru confirmare pe cunoscutul cleric și autor anglican F.W. Farrar (1831–1903):

„Într-un exces de zel necumpătat și ignorant, unii au pretins că El [Hristos] ar fi fost nu doar fără păcat, ci ar fi avut o natură în care păcatul ar fi fost, în chip dumnezeiesc și miraculos, imposibil. Ce urmează de aici? Dacă marele Său conflict ar fi fost doar o înșelătoare fantasmagorie, cu ce ne-ar putea ajuta povestea acestui conflict? Dacă noi avem de dus lupta îmbrăcați în acea armură a liberului-arbitru, ce mare consolare este pentru noi să știm că marele nostru Căpitan a luptat nu doar victorios, ci și fără un pericol real; nu doar nevătămat, ci chiar fără posibilitatea de a fi rănit. Să ne ferim de a contrazice învățătura expresă a Scripturilor, prin presupunerea că El nu ar fi fost pasibil de ispitire reală.”¹¹

Între 1916 și 1952, publicațiile noastre oficiale conțineau circa 200 de afirmații cu accente similare, semnate de autori cunoscuți sau mai puțin cunoscuți: Joseph Steed (*RH* Sept. 6, 1917), R.S. Owen (*RH* May 29, 1924), J.A. Rippey (*ST* May 5, 1924), Lewellyn A. Wilcox (*ST* March 22, 1927).

William H. Branson, președinte CG, a publicat în mai multe periodice (1932–1937) această doctrină¹², afirmând:

Pentru a înțelege slăbiciunea naturii păcătoase, Hristos a trebuit s-o experimenteze.... De aceea El a devenit os din oasele noastre și carne din

carnea noastră... Dumnezeu a trebuit mai întâi să coboare la om, pentru a-l înălța la Sine.¹³

Meade MacGuire, mare evangelist și pionier al Departamentului de tineret al Conferinței Generale, afirma în cartea sa influentă, devenită clasică (*Life of Victory*, 1924):¹⁴

„Există un singur mijloc de eliberare de sub această lege inerentă a păcatului: Hristos. El a luat asupra Sa natura umană și a învins păcatul într-un corp care era sub legea ereditară a păcatului. Acum El Își propune să trăiască aceeași viață fără păcat în membrele mele. Prezența Lui contracarează total puterea legii păcatului.”

„Când Isus a purtat crucea, El a recunoscut sentința de moarte asupra naturii păcatului. El a luat natura noastră, natura lui Adam, viața lui Saul [din Tars] și, fiind de acord cu Tatăl că aceasta este bună doar pentru moarte, a venit de bunăvoie la cruce și a dus natura aceea căzută la moartea ei inevitabilă și necesară [...]. Prin această mare jertfă, Hristos a luat măsuri pentru moartea naturii lui Adam în tine și în mine, dacă suntem dispuși să aducem această natură degenerată la crucea Lui și să o pironim acolo.”

Christian Edwardson a adus sublinieri asemănătoare în 1942, interpretând textul din 2 Ioan 7 în sensul că a mărturisi pe Isus întrupat, venit în „carne”, înseamnă a mărturisi că El a venit în aceeași „carne” ca și omul păcătos. Edwardson întreba apoi:

„A coborât Hristos suficient, până la nivelul nostru, pentru a intra în contact cu neamul omenească căzut? Sau a coborât numai parțial, încât avem nevoie de sfinți, papi și preoți care să mijlocească pentru noi pe lângă un Hristos prea îndepărtat de omenirea căzută și de nevoile ei pentru a intra în contact direct cu păcătosul în mod individual!? Aici este marele hotar care desparte protestantismul de catolicism.”¹⁵

Mary Walsh, o instructoare de Biblie, fostă catolică, a publicat în 1945 o carte despre „vinul Babilonului”. În capitolul despre imaculata concepțiune, ea argumentează că fecioara Maria a primit de la strămoși o ereditate umană obișnuită și că ea nu putea transmite o natură pe care nu o avea.¹⁶

M.L. Andreasen – profesor, faimos teolog și autor –, în comentariul său din 1948 la *Epistola către evrei*, și-a afirmat convingerile arhicunoscute privitoare

Meade MacGuire

Milian Lauritz Andreasen

re la natura umană a lui Isus.¹⁷ Andreasen avea să devină cel mai îndârjit și mai speriat de schimbări în ce privește hristologia naturii umane păcătoase.

În 1951, Editura *Review and Herald* a publicat cărțile unor autori importanți (A.B. Lickey și W.B. Ochs), care susțineau aceeași doctrină a condescendenței totale a lui Hristos, prin întrupare.¹⁸ Sunt menționați însă mulți alți autori din această perioadă, care au susținut în publicațiile adventiste vechea hristologie a lui Jones, Waggoner, Prescott și Andreasen.¹⁹

Hristologia adventistă istorică în Europa

În Europa, conceptul întrupării lui Isus în natură umană păcătoasă a fost mult mai puțin cultivat. În adventismul german și germanofil nu se menționează autori care să fi scris pe linia lui Waggoner și aceasta trebuie să aibă o explicație.

Campusul Adventist din Salève, Franța

Ludwig Conradi, constructorul și administratorul necontestat al mișcării adventiste din Europa, a fost unul dintre cei care s-au opus mesajului din 1888 și teologiei lui Jones și Waggoner, mai târziu manifestând rezerve față de Ellen White, până la respingerea totală a autorității ei profetice. La vârsta de 76 de ani, Conradi a părăsit biserica pe care o slujise din tinerețe ca evanghelist, misionar și lider necontestat.²⁰ Biserica zidită de el a rămas în picioare, dar se pare că moștenește ceva din duhul lui.

Pentru adventismul din Europa de Est nu avem cercetări suficiente. Dar adventismul Europei Latine a fost ușor mai înclinat spre teologia adventistă americană. Jules-César Guenin, lider proeminent al adventismului din Franța, a publicat în 1925–1926 articole în revistele oficiale,²¹ apoi o broșură pe acest subiect. Citând textul din 1 Ioan 4:1-3, care învață că adevăratul duh al creștinismului este acela care mărturisește pe Hristos venit „în carne”, Guenin subliniază că este vorba de carnea noastră omenească, așa cum este ea. El întărește această idee, citând apoi textele biblice referitoare la întrupare pe care le foloseau și autorii adventiști americani (Filipeni 2:5-8; Ioan 1:14; Romani 8:3; Evrei 2:14-18; 4:15). Guenin afirmă că aceasta este „doctrina doctrinelor” și „piatra de încercare a creștinismului autentic”, în timp ce ideea că Mântuitorul nu a venit cu adevărat în carnea pe care o moștenim noi vine de la antihrist.

„Hristos a învins păcatul pentru a dovedi că fiecare credincios poate învinge de asemenea păcatul; dar El a învins pentru că a dorit să facă aceasta și pentru aceasta a trebuit să lupte, să sufere, să folosească numai armele credinței și rugăciunii. Prin aceleași mijloace, cu aceleași arme poate birui credinciosul.... Aceasta înseamnă a mărturisi pe Hristos venit în trup.”²²

Guenin îl citează apoi pe faimosul teolog protestant francez, Edmond de Pressensé, care scria despre ispitirea lui Isus:

Aici trebuie să acceptăm fără ezitare misterul complet al umilinței lui Hristos. Dacă se invocă în dreptul Lui impecabilitatea [condiție fără păcat și fără puțința de a păcătui], Îl sustragem de la adevăratele condiții ale existenței terestre. Umanitatea Lui, în acest caz, n-ar mai fi decât o iluzie, un vâl prin care transpare divinitatea Sa impasibilă. Nemaifiind asemenea nouă, El nu mai este pentru noi.²³

Un alt autor francez, care a promovat aceeași teologie a întrupării, a fost Charles Gerber (1938), editorul șef al revistelor oficiale ale bisericii din Franța.²⁴ O teologie similară întâlnim la A.V. Olson, președintele Diviziunii Sud-Europene, care a publicat în revistele americane ale Bisericii (*Review*, august 6, 1942; *Ministry*, january, 1962). M.V. Campbell, de asemenea președinte al Diviziunii Sud-Europene, scria în *Review* (oct. 5, 1950):²⁵

Isus n-a venit în lume ca primul Adam, care ieșise din mâinile Creatorului fără nicio înclinație spre păcat [...]. Mântuitorul a fost influențat spre păcat prin ereditate, prin mediu și prin cele mai tari ispite ale Diavolului. [...] Pentru a învinge

păcatul, Isus nu a folosit nicio putere spirituală care Îi aparținea în calitatea Sa de Fiul al lui Dumnezeu. A folosit numai armele care sunt la îndemâna celor mai umili urmași ai Lui.

Încheiere

Dacă ne orientăm după mulțimea și perenitatea teologică a conceptului naturii umane a lui Isus în vechea hristologie adventistă, am putea spune că este suficient pentru a trage concluzii.

Dar istoria ne-a învățat că viziunea teologică adventistă este dinamică, implică dezvoltare și că biserica și-a schimbat cu timpul unele concepții, mai importante sau secundare. Vom analiza pe viitor înțelepciunea schimbării și în această privință. În următorul număr al revistei ne vom ocupa mai de aproape de originile și dezvoltarea noii hristologii. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

¹ „Care era natura lui David, după trup [Rom. 1:3]? Păcătoasă, nu-i așa? David zice: *Iată, am fost făcut în nelegiuire și în păcat m-a conceput mama mea* (Ps. 51:5). Nu vă dați înapoi cu oroare; nu vreau să spun că Hristos ar fi fost un păcătos. Voi explica pe larg ceva mai târziu, dar mai întâi doresc să citez Evrei 2:16-17.” (E.J. Waggoner, *The Gospel in the Book of Galatians*, Oakland, CAL., 1888:61 (prezentă la <https://archive.org>).

² După studiul amplu al lui Jean Rudolf Zurcher (*Touched With Our Feelings*, Review and Herald, 1999:119, 130). Zurcher (1918–2003) a fost doctor în filozofie, profesor de teologie, președinte al seminarului din Madagascar (astăzi, Universitatea Jean Zurcher) și al seminarului din Franța (Collonges), secretar general al Diviziunii Euro-Africa (1970–1980), timp în care a vizitat și România. A avut o biografie foarte spectaculoasă și frumoasă (a se vedea www.Fr.Wikipedia „Jean Zurcher”).

³ Pentru detalii, se poate urmări studiul lui Gilbert Valentine, “W.W. Prescott: Adventist Education’s Renaissance Man”, în *The Journal of Adventist Education*, feb./mar. 2014. <http://circle.adventist.org/files/jae/en/jae201476031208.pdf>

⁴ W.W. Prescott, *General Conference Bulletin*, vol. I, Feb 24:1895, Extra, No. 12. Battle Creek, Mich. 1895:319. Tradus după documentul oficial din ASTR: <http://Documents.AdventistArchives.Org> > “Magazines and Journals” > “Official SDA Periodicals” > “GC Session Bulletins” (cf. Bible Echo, Jan. 6 and 13, 1896). Predicile hristocentrice ale lui Prescott din Australia, 1895–1896 au fost foarte mult apreciate de Ellen White). Cf. E.G. White, “The Australian Camp-meeting”, *Review and Herald*, vol. 73, No. 1, whole No. 2149, Battle Creek, Mich. January 7, 1896, pages 3-4. <http://documents.adventistarchives.org/Periodicals/RH/RH18960107-V73-01.pdf>.

⁵ W.W. P. “The Christ of Judea”, în *Review and Herald*, vol. 73, No. 10, whole No., 2158, March 10, 1896:152-153.

⁶ Cf. W.W. Prescott, “In... Sinful Flesh”, *Review and Herald*, vol. 82, No. 51, Washington DC., December 21, 1905:3. <http://documents.adventistarchives.org/Periodicals/RH/RH19051221-V82-51.pdf>

⁷ “Life of Christ”, *Sabbath-School Lesson Quarterly*, No. 56, Note 5, page 8; Note 1, page 20. Mountain View, Cal., April 1909. <http://documents.adventistarchives.org/SSQ/SS19090401-02.pdf>

⁸ Cf. Jean Zurcher, op. cit. pp. 122–124.

⁹ Toate edițiile (1889–1949) se găsesc în arhivele adventiste la adresa <http://documents.adventistarchives.org/Books/Forms/AllItems.aspx>

¹⁰ Op. cit., ed. 1915, p. 174.

¹¹ Op. cit., ed. 1949, pp. 143–144. Cartea lui Frederic W. Farrar (*The Life of Christ*, New York, A. L. Burt Publisher, pp. 65–66) există online la <https://archive.org/details/thelifeofchrist00farr>.

¹² *The Watchman* (July, August 1932), *Australian Signs of the Times* (Oct. 30, 1933; Nov. 1, 1937), *Signs of the Times* (Nov. 8, 1936).

¹³ Vezi Documents.AdventistArchives.org > Periodicals > *The Watchman*, August 1933:12.

¹⁴ M. MacGuire, *Life of Victory*, Review and Herald Publishing Association, 1924; reeditată în 2007 de TEACH Services, Inc. (prezentă pe Books Google: vezi paginile 18, 43). În limba română: *Vieța de biruință*, trad. V. Florescu, Tipografia Graiul Literar, București, 1943. Vezi paginile 9, 25. Disponibilă la www.anticari-atplus.ro.

¹⁵ C. Edwardson, *Facts of Faith*, Nashville, Tenn.: Southern Publishing Association, 1942:204-205. <https://factsoffait.org/library/history/4334-facts-of-faith-by-christian-edwardson-1942.html>

¹⁶ Mary Ellen Walsh (1892-1997), *The Wine of Roman Babylon*, 1945: 3. Reeditată de TEACH Services, Jan. 30, 2015.

¹⁷ M.L. Andreasen, *The Book of Hebrews*, Washington D.C., Review and Herald, 1948:79-109.

¹⁸ Arthur E. Lickey, *Christ Forever* (Washington DC: Review and Herald Pub. Assn., 1951); W.B. Ochs, *This I Believe*, (Washington DC: Review and Herald Pub. Assn., 1951).

¹⁹ Ray Cottrell, Don Neufeld, G.W. Reaser, G.B. Thompson, M.E. Kern, C.M. Snow, C.P. Bollman, C.B. Haynes, I.H. Evans, L.A. Wilcox, William Wirth, E.F. Hackman, A.G. Daniells, Oscar Tait, Allen Walker, Merlin Neff, W.E. Howell, Gwynne Dalrymple, T.M. French, J.L. McElhany, C. Lester Bond, E.K. Slade, J.E. Fulton, D.H. Kress, Frederick Lee, L.H. Wood, J.C. Stevens, F.M. Wilcox, A.W. Truman, F.G. Clifford, Varner Johns, Dallas Young, J.B. Conley, Fenton E. Froom, J.A. McMillan, Benjamin Hoffman, H.L. Rudy. Cf. H.E. Douglass, *A Fork in the Road*, 2008: 27-28. <http://www.cvdm.info/resources.html>.

²⁰ En.Wikipedia, “Ludwig R. Conradi”. Daniel Heinz, “Conradi, Louis (Ludwig) Richard”, in Denis Fortin & Jerry Moon (ed.), *The Ellen. G. White Encyclopedia*, Review and Herald Pub. Assn., Hagerstown, MD, 2013: 346-348.

²¹ *Revue Adventiste*, Dec. 1 și 15, 1925; Jan. 1 și 15, 1926; *Signes des Temps*: iulie, august, septembrie 1938.

²² Jules-César Guenin, *Une pierre de touche; Jesus-Christ venu en chair* (Dammari-les-Lys, Imprimerie Les Signes des Temps), p. 3-6.

²³ J.-C. Guenin, op. cit. p. 5. Citează din Edmond de Pressensé, *Jésus-christ: Son Temps, Sa Vie, Son Oeuvre*, Paris, 1866: 313-314. Carte prezentă la Books.Google.

²⁴ C. Gerber, *Le Chemin de Salut*, Dammari-les-Lys, Les Signes des Temps, 1938.

²⁵ Olson, în *Review and Herald*, Aug. 6, 1942; *Ministry*, January 1962; Campbell, în *Review and Herald*, Oct 5, 1950.

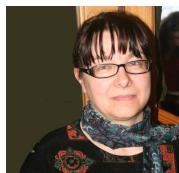
ISTORIA NE-A ÎNVĂȚAT CĂ VIZIUNEA TEOLOGICĂ ADVENTISTĂ ESTE DINAMICĂ, IMPLICĂ DEZVOLTARE ȘI CĂ BISERICA ȘI-A SCHIMBAT CU TIMPUL UNELE CONCEPȚII, MAI IMPORTANTE SAU SECUNDARE.

VACANȚA CONTINUĂ!

I. Găsește în careul de alături următoarele ținuturi biblice:

Muntele Carmel; Marea Moartă;
Kumran; Madian; Izreel; Babilon;
Marea Galileei; Asia Mică;
Canaan; Betania; Egipt; Templu.

**MIELUSEII
TURMEI**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe.

T I B U M N I C A R E I L A S E F I U J
P A S E R T Y H M N A Z D R G I L B R I
A S M D G H J K L M N V C X Z E R T Y U
S E U A R T Y U I O P L K H F D S E R E
X D N F R Y U O L K N P U N H I F V T L
A X T D R E H U I A B I L O K L O I P K
S I E J U I A L R Y U J I Z R E E L N M
E R L T G H D M E R A T D E T G H J B L
W S E F T I U A O V I S Ă Î M V T N A B
Ă S C E R K T R D A E Î I U T M N Â B Ț
Î V A R V B H E I B R A C A E E V N I M
W C R Î X Z Ț A Ș U E T H J M K N P L O
T I M V B J K G U T K T Ă N P I N M O P
Ș V E F I B M A D I A N A P L M C G N B
Ă N L V E L I L E R G A B N U C Y Ă L Â
X V C B N M D I H U N J O U I H J M T I
Q S X F E R U L N A B V I L Â A M J K L
Â C V D G U B E C M Î N E G I P T L Ș Ț
Ț Î K L H I B E V T K U M R A N M J Â Ș
Q W E D C A S I A M I C Ă D I T Y O P Ț

II. Alege răspunsul corect
la următoarele întrebări:

1. Care este cel mai scurt verset biblic?
2. Care este psalmul cel mai lung?
3. Care este psalmul cel mai scurt?
4. Care este versetul din mijlocul Bibliei?

Psalmii 118:8

Ioan 11:35

Psalmii 119

Psalmii 117

Q W E D C A S I A M I C Ă D I T Y O P Ț
Î K L H I B E V T K U M R A N M J Â Ș
Ă S C E R K T R D A E Î I U T M N Â B Ț
Î V A R V B H E I B R A C A E E V N I M
W C R Î X Z Ț A Ș U E T H J M K N P L O
T I M V B J K G U T K T Ă N P I N M O P
Ș V E F I B M A D I A N A P L M C G N B
Ă N L V E L I L E R G A B N U C Y Ă L Â
X V C B N M D I H U N J O U I H J M T I
Q S X F E R U L N A B V I L Â A M J K L
Â C V D G U B E C M Î N E G I P T L Ș Ț
Ț Î K L H I B E V T K U M R A N M J Â Ș
Q W E D C A S I A M I C Ă D I T Y O P Ț

Răspunsuri: II. 1. Ioan 11:35; 2. Psalmii 119; 3. Psalmii 117; 4. Psalmii 118:8.

CU DOR DE EL

Speranța împlinirii transcendente

Timp de două milenii, creștinii s-au rugat: „Vie Împărăția Ta.” Cu uimire și imensă recunoștință, ei s-au uitat înapoi la prima venire a lui Isus, al cărei impact urma să schimbe întreaga omenire. Acum ei așteaptă cu nerăbdare un pământ reînnoit, unde moartea și lacrimile vor fi șterse și vor putea petrece veșnicia cu Domnul și Mântuitorul lor Isus Hristos.

Desigur, o cultură secularizată ca a noastră manifestă prea puțin interes pentru țelurile transcendente. Dar nici chiar ea nu poate elimina în întregime întrebarea dacă nu cumva dincolo de orizontul pământului sau al cosmosului prezent există totuși un scop final.

Două realități

Viața creștinului se întinde între două realități. Prima este că Isus vine în curând; a doua este că suntem încă aici. Nădejdea întoarcerii lui Hristos ar trebui să fie vie în viața noastră. Astfel, va determina în noi o dorință serioasă pentru ziua nunții care va veni și ne vom pregăti pentru întâlnirea cu Hristos, trăind în sfințenie și în așteptare activă. Biserica să se păstreze curată, standardele sale înalte, iar membrii să se bucure de fiecare experiență și mărturisire personală. Noi suntem doar chemați să ne alăturăm Lui. „Domnul va împlini pe deplin și repede, pe pământ, cuvântul Lui.” (Romani 9:28)

„Credința în apropiata venire a Fiului omului pe norii cerului nu-l va face pe adevăratul creștin să fie neglijent și nepăsător față de ocupațiile obișnuite ale vieții. Așteptătorii care privesc spre arătarea pe curând a lui Hristos nu vor fi leneși, ci harnici în lucrare. Lucrarea lor nu va fi făcută cu nepăsare și dezordonat, ci cu credincioșie, promptitudine și perfecțiune. Aceia cărora le place să creadă că neatenția față de lucrurile acestei vieți este o dovadă a spiritualității și a despărțirii lor de lume sunt sub o mare înșelăciune. Veracitatea, credincioșia și integritatea lor sunt puse la probă în lucrurile vremelnice. Dacă ei sunt credincioși în cele mici, vor fi credincioși și în cele mari.”¹

Putem grăbi revenirea Domnului Isus într-un anumit fel. Când lucrăm și ducem o viață activă în a doua venire a lui Hristos, timpul trece iute. Când ai o călătorie lungă, dar la capătul ei te așteaptă cineva drag, atunci timpul trece repede.

Două pericole

Creștinii care îl așteaptă pe Hristos se confruntă cu două pericole. Primul este să se concentreze strict pe viitor și

să piardă realitatea vieții actuale; al doilea este să trăiască o viață de apatie sau de indiferență cu privire la a doua Sa venire. Acestea sunt ilustrate de Isus în pildele celor doi servitori și din nou în pilda celor zece fecioare (Matei 24:45-25:13). În pilda celor doi robi, slujitorul credincios și înțelept trăiește cu presupunerea că stăpânul ar putea veni în orice moment, în timp ce slujitorul rău trăiește sub impresia că stăpânul va veni cândva în viitorul îndepărtat. În cea de-a doua pildă, fecioarele înțelepte au prevăzut posibilitatea unei perioade îndelungate de așteptare, în timp ce fecioarele neînțelepte au presupus pur și simplu că revenirea Mirelui va fi la fel de oportună ca și calculele și așteptările lor indicate și, prin urmare, nu s-au pregătit pentru niciun fel de „întârziere”.

La sfârșitul timpului, Dumnezeu va împlini următoarea promisiune: „Duhul Sfânt, reprezentantul Conducătorului oștirii Domnului, Se coboară pentru a îndruma lupta. Slăbiciunile noastre pot să fie multe, păcatele și greșelile noastre pot să fie urâte, dar harul lui Dumnezeu este pentru toți cei ce-l caută cu pocăință. Tăria Atotputerniciei e rânduită să dea ajutor celor ce se încred în Dumnezeu.”² Sub conducerea Căpeteniei oștirii Domnului, lucrarea lui Dumnezeu pe pământ se va împlini într-o explozie de slavă.

Așteptând cu dor

Cel mai frapant lucru despre activitățile grăbite ale celor sfinți este că ei erau complet inconștienți de ceea ce făcuseră. Ei nu adaugă fapte bune programelor deja supraîncărcate. A face bine celorlalți este pur și simplu o parte a angajamentului lor total față de Isus și este atât de bine integrată în abordarea lor față de viață, încât devine a doua natură. Ei vorbesc cu alții despre Isus pentru că El este prietenul lor și, dacă nimeni nu vrea să asculte, ei se roagă cu convingerea că programul evenimentelor următoare se află în mâna lui Dumnezeu. Avem nevoie să ne încredem în Dumnezeu și să mergem înainte! ■

¹ Ellen G. White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. IV, p. 309.

² Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 352.

**REALITATEA
REVENIRII
STEFAN
TOMOIAGA**

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Devoționalul principal al anului 2019 cuprinde exclusiv mesajele lui Ellen G. White care au apărut în periodicele din acea vreme. Cuvintele ei de încurajare, de sfătuire sau de avertizare ne vor inspira în fiecare zi să trăim mai aproape de Dumnezeu și de semenii noștri.

Ai nevoie de încurajare astăzi? Vrei să cunoști bucuria prezenței Sale? Acest devoțional zilnic pentru femei ne arată că putem găsi bucurie de durată doar prin Hristos și prin binecuvântările pe care El le-a pregătit pentru noi: familie, prieteni, mentori, natură și chiar provocările și încercările din viața noastră. Ascultă și astăzi aceste *Note de bucurie*!

Povestirile de succes au fost dorite și apreciate dintotdeauna, iar Biblia este o adevărată istorie universală a succesului. Acest devoțional de seară își dorește să fie un ghid personal al reușitei și al vieții de biruință.

55342